

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be addressed to
MR. R. SCHAAFSMA
524 Henry Ave., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF
Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P.
De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev.
C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman,
Rev. H. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA
1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

Vol. XV, No. 20. Entered as Second Class mail
matter at Grand Rapids, Mich.

AUGUST 1, 1939

Subscription Price \$2.00

MEDITATION

Putting On The Lord Jesus Christ

Let us walk honestly, as in the day; not in rioting and drunkenness, not in chambering and wantonness, not in strife and envying. But put ye on the Lord Jesus Christ, and make not provision for the flesh to fulfill the lusts thereof.

Rom. 13:13, 14.

Even now, let us walk as in the day! .

Even now, while the day is not yet, while the night, though far spent, still lingers, and the day, though at hand, still tarries.

Let us walk as in the day, *that day*, the day of Christ!

For, of that day the apostle had been writing to the Church in the immediately preceding verses; of the day of salvation, of final salvation, and, therefore, the day of the perfect realization of the righteousness of the kingdom of heaven, when sin, whether conceived as guilt or as corruption, shall be no more; when death shall be completely swallowed up of life; when the darkness shall be forever dissipated by the light of God in Christ; the day of heavenly glory and fellowship and knowledge, when we shall see Him face to face, and shall know even as we are known. . . .

That day is near!

Its break is the next event!

And the hope of that day must dominate the Christian's life, even as he is still walking through the night of this present world. He must put off his night garments, the works of darkness, and put on the arms of light.

He must make no provision for the flesh, to satisfy the lusts thereof, in rioting and drunkenness, in chambering and wantonness, in strife and envying.

But he must put on the Lord Jesus Christ!
For, this is the indispensable condition for a walk as in the day!
As in *that day*!

Strange exhortation!

Put ye on the Lord Jesus Christ!

What, pray, just what does the Word of God here enjoin upon us? And how may it be accomplished?

Scripture, indeed, uses the expression "put on" frequently. We are admonished to "put off" the old man, and to "put on" the new man; to "put off" the works of darkness, and to "put on" the arms of light. And the meaning is, evidently, that, on the one hand, we shall so oppose, resist, fight the operations, the motions of our sinful flesh, that they have no dominion over us, that they are vanquished, that they do not control our mind and will and desires and find no expression in our actual walk and conversation; and, on the other hand, that we so live and walk from the inmost principle of the renewal of our heart, that by it all our thoughts and desires, all our outward life and conversation are directed. If we "put on" the new man, the regenerated heart comes to manifestation in our whole life.

But put ye on the Lord Jesus Christ!

Jesus Christ as Lord, as your Lord! Jesus Christ as we know Him from the Scriptures, as the Son of God come into the flesh; as the One that was delivered for our transgressions and raised for our justification; as the One that ascended up on high, leading captivity captive, and is seated at the right hand of God, angels and principalities and powers being subject unto Him; as the One that is the revelation of the God of our salvation, full of grace and truth, that overcame the power of guilt and sin and death, that obtained for us redemption through His precious blood, righteousness, the adoption unto children, the right to eternal life; Who by the power of His Spirit delivers us from the dominion of sin, sets us free, quickens us

with the life of His own resurrection, cleanses our hearts, enlightens our mind, changes our will, instructs us in the knowledge of the Father, fills us with all spiritual graces, faith, hope, love, righteousness, holiness, truth, meekness, humility, mercy, patience. . . .

Put Him on!

Put Him on, the Lord Jesus Christ, in all the power of His redemption and liberation, in all the fulness of His grace and truth; so that His mind may direct your every thought, His will may dominate your every desire, His grace may express itself and become manifest in every word you speak, every step you take, every deed you perform; and in all your outward walk and conversation the Lord Jesus Christ becomes revealed in all the beauty of His grace; so that you follow in His steps and in an increasing measure resemble Him as He is revealed in the Scriptures, His glorious image is reflected in your life.

Put on the Lord Jesus Christ!

Think Him; will Him; desire Him; be like Him; speak as He spoke; act as He acted in relation to God, to men, to all things!

Put Him on, not, indeed, as you don a garment, a mere outward covering. To put on Christ is not a mere external imitation of Him. Thus, indeed, the modern exponent of Christianity would have it. Not understanding the terrible reality of the corruption of sin, nor giving heed to the "word of the cross", and to the power of His resurrection; having no knowledge of the redeeming and liberating power of His grace, he makes of the Saviour a mere example, Whose instruction, especially as contained in the Sermon on the Mount, one must heed, Whose life he must imitate, in Whose steps he must follow, and all will be well. . . .

Sad delusion!

What else could be the result of such a vain and proud attempt of sinful man, dead through trespasses and sins, to imitate the Son of God in the flesh, to follow in the steps of Him Who knew no sin, than a mere outward show, abominable in the sight of God, Who demands truth in the inward parts?

But the apostle is addressing the Church, redeemed from the guilt of sin by the blood of Jesus Christ her Lord, renewed in heart by the Spirit of Christ. And by that Spirit Christ Himself dwells in the hearts of the believers, imparts Himself to them, His life, His righteousness, His truth, His holiness, the riches of all His grace. And so they taste His love and they love Him. And from within, from the recesses of their inmost heart, where Christ wrought His likeness, they desire to cause that likeness of their Lord to shine forth in their life and walk.

Through the grace of Christ within, they put on Christ in all their conversation.

Their own salvation they work out, for God it is that works in them to will and to do of His good pleasure.

They put Him on!

For, through the Spirit, by faith, through love, earnestly desiring to be like Him, they contemplate Him, gaze at Him with delight as He is revealed to them in the Scriptures.

Even the ungodly become like the vanities they gaze at with delight. The flesh creates its own objects of delight to satisfy its lust, objects of the lust of the flesh and the lust of the eyes and the pride of life. And they gaze at them with inner delight, and rejoice in them, because they are like them. And the more they contemplate these vanities, the more they become like them in all the manifestation of their life and conversation. . . .

Thus the believer gazes at the Lord Jesus Christ.

He beholds Him by faith in all the beauty of His grace.

And beholding as in a mirror the glory of the Lord, He is changed from glory to glory, as by the Spirit of the Lord!

But put ye on the Lord Jesus Christ!

Put Him on, day by day, by a continual battle of faith.

Till the day dawn! The day of Christ! !
When we shall be perfect in His likeness.
Marvellous grace!

Walk as in the day!

And make no provision for the flesh!

A somewhat strange and, at the same time, very humiliating characterization of our sinful nature and its tendency.

One, to be sure, makes provision for his needs. He is hungry and provides food to satisfy his hunger; he is thirsty and provides drink to quench his thirst; he is naked and provides garments to cover his nakedness; he is cold and provides fuel to drive away the cold; he needs a home and provides a dwellingplace. Many are his needs and he makes provision to fulfill them.

But the flesh has no needs,—it has lusts!

For, the flesh here is, as frequently, to be understood in the figurative sense as referring to our sinful nature. That sinful nature with its evil motions, operations, inclinations, tendencies, is called flesh, not because sin is physical, or because matter as such is necessarily evil, or because evil has its source in the body, but because it is in and through the flesh, through the body and its organs, that sin realizes itself and becomes manifest in actual life. Sin is transgression of the law and proceeds from the heart, the mind, the will, the emotions and desires; but it finds its ready instrument in the body, in the lustful eye and vain ear and lying mouth, the gluttonous appetite, the craving belly, the foul instruments of fornication and adultery. . . .

The flesh!

The whole of our carnal nature, motivated by enmity against God and minding death!

And that flesh has no needs, for itself has no business to be! Needs are created, but the flesh is the product of corruption; needs are legitimate, but all that is of the flesh is illegitimate.

But it has lusts!

Evil cravings!

There is in that flesh the courser lust that makes of the belly a god, gluttony, drunkenness and rioting; there is the love of sensual pleasure and amusement, the love of what is immoral, unclean, filthy; there is greed, covetousness, the love of money and possessions, the miserly lust after the things of this earth for their own sake; there are the finer, but no less corrupt lusts of pride and haughtiness, the desire for the honor and glory of men; of ambition and lust after power and greatness; the lust of malice and hatred and envy. . . .

The flesh!

A filthy source of corrupt and vile motions!

Impelled by the evil force of enmity against God!

Our flesh!

For, even though the believer is redeemed, and in principle, in his deepest heart, also liberated from the dominion of sin by grace, so that he is become a new man; yet he is still in the flesh. And although the lusts of the flesh no longer have their source in his deepest heart, in which Christ dwells by His Spirit, although they are motions and tendencies caused rather by the old ruts in the roadbed of his nature left by the vehicle of his life when it moved in the direction of sin, ruts that were cut already in that roadbed of his nature before he was born, and that were deepened even rather than erased; yet these motions and tendencies, these lusts of the flesh are there, and they are a matter of experience for every child of God. And they are rather accentuated and become more pronounced in their operations because of the presence and dominion of grace in the heart of the believer.

And these lusts clamor for satisfaction! !

They appeal to your person; they stand at the door of your heart loudly demanding recognition; they present themselves to your mind, they steal into your desires, they plead with your will. And aided by the "world" and its lust of the flesh and lust of the eyes and pride of life, they try to persuade your inmost heart to make provision for their fulfillment!

So does the world.

It makes provision for the flesh to fulfill the lusts thereof!

Even as the hungry makes provision for the satisfaction of his hunger, and the thirsty to quench his thirst, so the ungodly makes provision for the satisfaction of the lusts of the flesh. The covetous provides means to satisfy his greed; the sensual makes provision to indulge in his vile passion and voluptuousness; the pleasure-loving provides for himself places

and occasions of amusement; the ambitious provides for himself positions of power and glory; the proud seeks the honor of men. . . .

And the results are rioting and drunkenness, the one usually accompanying the other, because the drunken man loses his sense of propriety, becomes silly and boisterous, hilarious and revelrous; chambering and wantonness, acts of adultery and fornication, carnality and shameless sexuality; strife and envying, sins of the mind and heart, self-exaltation, pride, disagreement, dissension, hatred, war. . . .

But put ye on the Lord Jesus Christ!

Make no provision for the flesh to fulfill the lusts thereof!

Deny these lusts; oppose them; fight them; silence their clamor!

And let rather the grace of the Lord Jesus become manifest in all your walk and conversation.

Walk as in the day!

Walk "honestly".

Your "walk" is your entire life in the midst of the world from the viewpoint of its spiritual-ethical direction.

It implies your outward life as determined by your inward condition, your willing and thinking and aspiring, your emotions and inclinations, your seeing and hearing, your speaking and acting, personally and in every relation of life, in the home, in the church, in the world. And always that life moves in a certain direction, after God or contrary to Him, in harmony with His will or in conflict with it, toward God or away from Him.

Walk "honestly".

The word "honestly" hardly conveys to us anymore the denotation of the original word. It signifies: elegantly, shapely, gracefully, becomingly. To walk as in the day, in truth and righteousness and holiness, with the law of God in your inmost heart and the praise of God on your lips, with the image of the Lord Jesus Christ reflected in all your conversation,—that is graceful, beautiful, elegant, becoming. For, man was made after the image of God. He was created in truth, in righteousness, in holiness, a prophet, priest, king of God, His friend and servant. To walk in the light of the truth, to seek righteousness, to be holy as He is holy, therefore, is beautiful in itself and becoming to man.

Walk, then, elegantly, gracefully, becomingly as in the day!

As in *that* day, the day of Christ, as if the day had already dawned! !

Dominated by the things that are above!

For, the night is far spent!

The day is at hand!

H. H.

EDITORIALS

Open Brief Aan Ds. E. Van Halsema

Waarde broeder:—

Het grieft mij meer dan ik zeggen kan, dat ik in "De Wachter" van Dinsdag 27 Juni l.l. in uwe "Enkele Opmerkingen" u moest betrappen op meer dan één onwaarheid en scheeve voorstelling van de geschiedenis van 1924. Het is mij een bewijs temeer, dat wie van vriend vijand wordt, gewoonlijk uw bitterste tegenstander wordt. Ook gij moet u toch nog herinneren, dat ge eens op den rechten weg u trachttet te bewegen, toen ge zoo nu en dan conversatie hieldet met den ouden broeder VanderTil, schoenlapper in Oakdale Park, Grand Rapids; dijkwijs over ons, als onze vriend, met hem keuveldet, van hem ons boek "Van Zonde en Genade" laast en daarmee uw instemming betuigdet, volgens het getuigenis van genoemden broeder, thans niet meer in het vleesch. Toen waart ge op den rechten weg, broeder. En ik weet niet onder welke invloeden ge u zoo spoedig tegen ons keerdet, en u schaardet aan de zijde van onze vijanden, die destijds als wolven op ons loerden. Ge hebt dat zelf te verantwoorden.

Doch, zooals het in zulke gevallen gewoonlijk gaat, ge zijt van kwaad tot erger gegaan. En nu ge ziet, dat de waarheid hoe langer hoe meer aan het licht komt. ook in Nederland, meent ge een poging te moeten wagen, om ons in een verkeerd daglicht te stellen.

Gij spreekt de waarheid niet, broeder, als gij schrijft, dat de synode van 1924 ons wilde behouden, en daarom op dat oogenblik alle tuchtaanwendung achterwege liet. Ge waart zelf op de synode. Ge waart één van de leden van de commissie van prae-advisies in deze zaak. Ge weet, dat ge als commissie deze dingen, *mijn zaak*, achter gesloten deuren hebt behandeld, zonder mij ooit voor uwe vergadering te roepen. Ge weet, dat de synode mij tweemaal het woord weigerde, in mijn eigen zaak, en eenmaal mij liet spreken op belofte, dat ik niet weer zou vragen om het woord. Als commissielid weet ge, dat *gij* met heel de commissie wel den weg der kerkelijke tucht op wildet, en dat ge de synode aldus hebt geadviseerd. Ge weet ook, hoe temidden van de grootste verwarring ten slotte de "Drie Punten" zijn aangenomen, en dat de synode tegen wil en dank moest uitspreken, dat wij goed gereformeerd waren. En omdat de synode het niet aandorst om den weg van tucht in te slaan, daarom heeft ze uw voorstel om dit wel te doen, door middel van een substituut-voorstel eenvoudig uitgeschakeld. Weet ge dit alles niet meer, broeder?

Ge schrijft, dat Classis Grand Rapids Oost "pleitte en pleitte om de broeders te behouden". Zooals dit

daar staat, broeder, is het een leugen. Er zijn nog veel te veel mensen in leven, die oog- en oorgetuige waren van hetgeen er voorviel op de vergadering der Classis dien elfden December 1924, om thans reeds zulke leugens te publiceeren. Neen, broeder, de Classis pleitte niet met ons, om ons te behouden. Maar, nadat er drie weken correspondentie gevoerd geweest was tusschen mijn kerkeraad eenerzijds en de classicale commissie *ad hoc* in verband met de faculteit der theologische school anderzijds, en nadat ge in stukjes uw rapport en advies voor de classis had gebracht, en toen ge eindelijk zoudt adviseeren tot mijne schorsing, toen hebt ge nog een der oudste leden uwer commissie benoemd, om in gemoedelijken toon met mij te pleiten *om de "Drie Punten" te onderteeken*, niet om mij te behouden. Als ge over onze zaak wilt schrijven broeder, schrijf dan de waarheid, en geen leugens om ons in Nederland zwart te maken.

Ge schrijft, dat ik niet ben afgezet om de drie punten, maar om *openbare rebellie en scheurmakerij*. En ge schrijft, dat de kerkeraad door een eigen daad de band met de kerken brak. Ook dat is niet waar. We hebben met de classis gepleit (en ons pleidooi is zwart op wit), om toch niet op den ingeslagen weg voort te gaan; we hebben ons beroepen op de synode van 1926; we hebben u aangetoond, dat wij nimmer onze belofte, door handtekening onder het Ondertekeningsformulier gegeven, hadden verbroken, dat uw eigen synode dit ook had betuigd. Maar gij wildet een belofte, dat we ons homogeen zouden verklaren met de "Drie Punten", dat we zouden beloven ze niet te bestrijden. En omdat mijn kerkeraad weigerde om mij voor zulke beloften te plaatsen, daarom hebt ge dien afgezet; en omdat ik weigerde zulk een belofte af te leggen, daarom hebt ge mij afgezet. Dat was onze rebellie tegen de "bevoegde kerkelijke autoriteiten", zooals de classis zichzelve noemde.

En durft gij, broeder, die de dingen zoo goed weet, het aan om er bij ons op aan te dringen onze schuld te belijden? Neen, niet alzoo. Wij staan nog altijd op den bodem der belijdenis; gij hebt die verkracht. Niet wij, maar gij hebt den band met de Gereformeerde Kerken verbroken, want die band ligt niet in een naam, noch in een zeker kerkverband, maar alleen in de belijdenis. Gij keert dus terug, niet wij. En wij hebben al deze jaren u tot schuldbelijdenis en terugkeer tot de aloude Gereformeerde waarheid, die van geen gemeene gratie weet, geroepen en vermaand. En gij hebt niet gewild.

Zeker, ik wil met u confereeren, maar om over de dingen te spreken, niet om over de dingen heen te stappen.

En laat ons, ook in betrekking tot de geschiedenis van 1924, de dingen niet scheef voorstellen.

In de waarheid ligt het heil der Kerk.

Uw broeder in Christus,

H. Hoeksema.

Amende Honorable?

In een artikel in "De Wachter", dat beter onder het kopstuk "Mijmeringen" dan onder dat van "Dogmatische Onderwerpen" zou passen, schrijft Ds. Zwier onder meer:

"Ik meen gehoord te hebben, dat vele lezers van *The Standard Bearer* uit hetgeen in den jongsten tijd van Ds. Zwier in dat blad gezegd is den indruk hebben gekregen, dat deze niet alleen van alle exegetisch en dogmatisch, maar ook van alle gewoon gezond menschelijk verstand zoo goed als geheel onthlood is.

"Misschien dat de geachte redacteur van dit blad wel zoo goed zal willen zijn, om dezen verkeerden indruk weg te nemen? Bij voorbaat mijn dank".

Ik antwoord hierop:

1. Ds. Zwier weer "meent gehoord te hebben". Men zou zich werkelijk bezorgd maken over hem. Lijdt hij aan hallucinaties? Komen er in de nachtelijke stilte schimmen bij zijn leger, die hem dingen, als hij hier "meent gehoord te hebben" toefluisteren? Of komen die stemmen van binnen op? Hoe dit ook zij, ik meen, dat ik Ds. Zwier gerust kan stellen. De stemmen, die hij "meent gehoord te hebben" hebben geen objectieve werkelijkheid. Als hij nog weer zulke dingen "meent te hooren", dan zou ik hem aanraden, om naarstiglijk te onderzoeken, waar die stemmen vandaan komen, en als zijn onderzoek hem dan niet tot een concreeten, in vleesch en bloed bestaanden zegsman voert, dan zou ik dat "hooren" gerust onder hallucinaties rangschikken, en mij er verder niet meer aan storen. Er is niemand van onze lezers, die denkt of zegt, dat Ds. Zwier van alle exegetisch en dogmatisch, laat staan van alle gewoon menschelijk verstand onthlood is.

2. Voorzoover als Ds. Zwier schijnt te denken, dat de aanleiding tot hetgeen hij "meent gehoord te hebben" in mijn schrijven over zijne Wachter-artikelen in ons blad moet worden gezocht, verzeker ik hem, dat hij abuis heeft. Ik heb nergens den indruk geletten, dat Ds. Zwier geen exegetisch en dogmatisch, nog veel minder, dat hij geen gewoon gezond menschelijk verstand heeft. Ik heb het zelfs niet over Ds. Zwier gehad, maar over hetgeen hij schreef in zijne artikelen over "Gods Algemeene Goedheid". Het is waar, die *artikelen* schitteren niet door gezonde en nauwkeurige exegese, zooals ik met de stukken bewezen heb, noch ook door blyken van grondige kennis van onze voorstelling, die hij wil bestrijden, noch ook door scherpe dogmatische definitie. En ik kan het ten slotte niet helpen, dat Zwier zelfs schrijft over "die ongelukkige menschelijke logica" en zijn heil zoekt in allerlei ongerijmdheden. Als iemand zelf zegt, dat zwart ook wit is, dan moet men het toch niet den ander voor de voeten werpen, als men "meent gehoord te hebben", etc.

3. Maar ik heb van onze lezers nog nooit gehoord, dat men onder den indruk leefde, dat Ds. Zwier geen gezond menschelijk verstand heeft. Wel heb ik sommige mensen in den laatsten tijd andere dingen hooren zeggen, die veel erger zijn, en die ik daarom hier niet herhaal. Doch deze mensen zeiden deze dingen, niet omdat de *Standard Bearer* ze verspreidde, maar omdat ze zelf *De Wachter* lazen, en in den laatsten tijd Ds. Zwier's ontboezemingen hebben gevolgd met aandacht. Wil Ds. Zwier dien indruk wegnemen, dan ligt het niet op mijn weg, maar op zijn eigen om dat te doen.

4. Gaarne zou ik Ds. Zwier gelegenheid geven om zich over "hetgeen hij meent gehoord te hebben" in ons blad duidelijk en met naam en toenaam te verantwoorden. Doch dat kan nu niet, althans niet eer dat Ds. Zwier *peccavi* zegt voor het misbruik, dat hij van onze gastvrijheid in het verleden heeft gemaakt, toen hij onze *Standard Bearer* als een *Tale Bearer* van booze tongen uit het Westen gebruikte, om onze predikanten vuil te maken. En dan heb ik ook nog een paar andere dingen, die ik, indien Ds. Zwier er om zou willen verzoeken, gaarne publieklijk uit den weg zou willen ruimen.

H. H.

ECHTVEREENIGING

Den 26sten Juli herdachten onze geliefde ouders

WM. KOOIENGA

en

ANNA KOOIENGA geb. Visser

hunne 40 jarige echtvereeniging.

In dankbare herinnering erkennen we deze zegeningen; en het is onze wensch en bede, dat ze voor elkander en voor ons nog gespaard mogen worden, en dat onze getrouwe God hen verder gedenken mag naar de rijkdom Zijner genade.

Hunne dankbare kinderen:

Mr. en Mrs. Jake Kooienga

Mr. en Mrs. Henry Kooienga

Mr. en Mrs. Dick Kooienga

Mr. en Mrs. Edward Kooienga

Mr. en Mrs. Arie Ponstein

Mr. en Mrs. Martin Wustman

Mr. en Mrs. John Lanning

Mr. Wilbur Kooienga

en 21 kleinkinderen

Grand Rapids, Mich.

Hoe "Gangbare Meeningen" In De Wereld Komen

In "De Wachter" van 2 Mei l.l. wijdt de schrijver over "Dogmatische Onderwerpen" een artikel over een der stellingen, die ik op de thans wel bekende conferentie den broederen ter bespreking aanbood, en die men daar met geen vinger wilde aanroeren.

Ik heb het oog op de stelling betreffende de onderscheiding van beeld Gods in "engeren en in ruimeren zin".

Ik wil thans op dat artikel, waarin Ds. Zwier het natuurlijke en het geestelijke hopeloos door elkaar haspelt, niet in den breede ingaan.

Slechts op een enkel punt wil ik wijzen.

Dit punt is van belang, omdat het duidelijk aantoon, niet slechts hoe "gangbare meeningen" in de wereld komen, maar ook hoe langzamerhand die gangbare meeningen worden beschouwd als een stuk der Gereformeerde belijdenis.

Het geldt hier de "gangbare meening": *de belijdenis spreekt van overblijfselen van het beeld Gods, ergo, van beeld Gods "in engeren en in ruimeren zin".*

En deze "gangbare meening" wordt in de wereld gehouden door het artikel van Ds. Zwier.

Hij schrijft:

Als deze voorstelling de rechte is, dan hadden onze Gereformeerde vaderen het mis, toen zij op het voetspoor van Calvijn in Art. 14 van onze Confessie spraken van "kleine overblijfselen" van het beeld Gods. 't Is waar, die overblijfselen zijn klein, ze zijn geheel bezoedeld, ze worden in ongerechtigheid ten onder gehouden—maar ze zijn er dan toch nog. En ze zijn genoegzaam om den mensch alle onschuld te benemen.

Volgens hen is het vat er nog, en er is ook nog iets in het vat, hoe gering het ook zij.

Waarin die "kleine overblijfselen" bestaan, hebben de Dordtsche vaderen breder uiteengezet. Zij spraken, zooals we boven gezien hebben, van "eenig licht der natuur," waardoor de mensch behoudt "eenige kennis" van God, van de natuurlijke dingen, van het onderscheid tusschen betamelijk en onbetamelijk, en waardoor hij ook nog betoont "eenige betrachting" tot de deugd en tot de uiterlijke tucht.

Dat zijn, zooals ieder zal moeten toestemmen, niet slechts louter formeel zaken.

De mensch heeft niet slechts verstand (formeel), maar ook enige kennis (materieel).

Hij heeft niet slechts een wil (formeel), maar ook enige betrachting van burgerlijk en zedelijk goed (materieel).

De voorstelling, dat de gevallen mensch slechts in louter formeelen zin iets van het beeld Gods behouden heeft, maar dat hij dat beeld in materieelen zin geheel kwijt is, komt dus niet overeen met onze Gereformeerde belijdenisgeschriften.

Het ligt thans niet in onze bedoeling, aan te tonen, dat onze vaderen in deze zaak van het beeld Gods en deszelfs kleine overblijfselen de gedachten der Schrift zuiver hebben gegrepen en in de Belijdenis hebben vastgelegd.

We gaan er van uit, dat dit het geval is.

We wilden slechts aantoonen, dat de oude Gereformeerde onderscheiding tusschen het beeld Gods in ruimeren en in engeren zin beter met onze Belijdenis overeenkomt dan de nieuwe onderscheiding tusschen het beeld Gods in formeelen en in materieelen zin.

Nu ik dit alles van Zwier overneem, moet ik *en passant* toch wel even wijzen op zijn verkeerde voorstelling van mijn beschouwing.

Zooals ik reeds zeide, hij haspelt hier het geestelijke en het natuurlijke hopeloos dooreen. Hij stelt het voor, alsof het mijne beschouwing zou zijn: de natuurlijke mensch heeft nog wel verstand, maar geen (natuurlijke) kennis; hij heeft wel een wil, maar daarmee kan hij niet willen en handelen. Hoe dit zelfs mogelijk zou zijn, laten we aan Ds. Zwier over om het uit te pluizen. Doch zoo is onze voorstelling niet. Neen, wij zeggen: de mensch heeft nog wel verstand en wil, en hij heeft ook enige kennis, en ook begeerten en een wilskeuze en hij handelt ook; maar in geestelijk-zedelijken zin kent en wil en begeert en handelt hij dwars verkeerd, i.e. uit het beginsel der zonde; want zijn oorspronkelijke gerechtigheid is niet meer; ook is het "vat" niet "leeg", zooals Zwier zegt, dat wij leeren; maar het beeld Gods in geestelijk-zedelijken (materieelen) zin is in zijn tegendeel omgekeerd: zijn kennis is leugen, zijn gerechtigheid ongerechtigheid, zijn heiligeheid verdorvenheid in al zijne genegenheden.

Als Ds. Zwier aandacht gewijd had aan mijn referaat, dan had hij dit wel geweten.

Doch dit *en passant*.

Letten we op het punt, waarom het in dit artikel gaat.

Ds. Zwier schrijft, dat onze vaderen in Art. 14 van "kleine overblijfselen van het beeld Gods" spreken.

Nu is dat de "gangbare meening".

Maar feit is, dat noch in Art. 14 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, noch in Canones III, IV, 4, noch ergens anders, ooit van "overblijfselen van het beeld Gods" gesproken wordt.

Letten we op Art. 14. Zoover noodig haal ik het artikel hier aan:

“Wij gelooven, dat God den mensch geschapen heeft van het stof der aarde, en heeft hem gemaakt en geformeerd *naar Zijn beeld en gelijkenis, goed, rechtvaardig en heilig*; kunnende met zijn wil in alles overeenkomen met den wille Gods. Maar als hij in eere was, zoo heeft hij het niet verstaan, noch zijn uitnemendheid erkend; maar heeft zichzelven willens der zonde onderworpen, en overzulks den dood en vervloeking, het oor biedend aan het woord des duivels. Want het gebod des levens, dat hij ontvangen had, heeft hij overtreden, en heeft zich van God, die zijn ware leven was, door de zonde afgescheiden; *hebbende zijn geheele natuur verdorven*; waardoor hij zich schuldig gemaakt heeft des lichamelijken en geestelijken doods. *En in alle zijne wegen goddeloos, verkeerd en verdorven geworden zijnde, heeft hij verloren alle zijne uitnemende gaven, die hij van God ontvangen had*, en heeft niets anders *overig behouden dan enkele kleine overblijfselen daarvan*, dewelke genoegzaam zijn om den men alle onschuld te benemen; overmits *al het licht*, dat in ons is, *in duisternis is veranderd*. . . . (Cursiveering natuurlijk van mij).

Wordt hier nu geleerd, dat de natuurlijke mensch enkele overblijfselen van *het beeld Gods* heeft overig behouden?

Het tegendeel is waar.

Het is duidelijk, dat het *beeld Gods* volgens dit artikel volstrekt niet hetzelfde is als “*al zijne uitnemende gaven*.”

Het beeld Gods is: goedheid, rechtvaardigheid, heiligeid.

Dat beeld Gods is niet maar verloren, maar in zijn tegendeel omgezet: des menschen geheele natuur is verdorven, hij is in al zijne wegen goddeloos, verkeerd en verdorven geworden. Er is dus van het beeld Gods niets over.

Maar terwijl hij alzoo verdorven werd, heeft hij mede al zijne *uitnemende gaven* verloren. En *daarvan* nu heeft hij slechts enkele overblijfselen behouden.

Maar Ds. Zwier zegt maar: onze vaderen spreken in Art. 14 van overblijfselen van het beeld Gods.

Zoo komen “gangbare meeningen” in de wereld.

En zoo krijgen ze langzamerhand het stempel van de confessie.

En dan komt er straks verzet tegen die voorstelling, een synode van “gangbare-meeningen-afgevaardigden”, een synodale verklaring: “het staat naar Schrift en belijdenis vast, dat de natuurlijke mensch overblijfselen van *het beeld Gods bezit*”, en men is weer een stap verder afgeleid van de Gereformeerde waarheid; en *dat in naam der Confessie!*

Dat is ook de korte historie-beschrijving van den oorsprong der “Drie Punten”.

H. H.

Apologizing On The Installment Plan

I once saw a robin sticking its sharp beak into the lawn in pursuit of a worm.

Its first attack was too ferocious, the robin pulled too hard, and the result was that it captured only a small piece of the coveted worm. It attacked again and pulled out another piece. . . .

In the end I could not tell whether the bird succeeded to extract the entire night-crawler.

I was reminded of this incident, when in *The Banner* of June 22 I read the following announcement:

CORRECTION

“I exaggerated the statement in *The Banner* of March 23, in regard to the Rev. B. Kok, that he went through the congregation as though he was its pastor.”

“Albert H. Bratt.”

I probably had better not criticise the lack of logic and clear definition in this “apology”. It must be evident to the reader that the Rev. Bratt did not *exaggerate the statement in The Banner*, but that this statement in *The Banner* is an exaggeration of what actually took place in Manhattan.

I shall also pass by the fact that this “correction” was published in an obscure corner of *The Banner*, rather than in the Editorials, where in all justice it should have been published.

What I do want to emphasize is that this is installment number two of the apology of the Rev. Bratt.

First there appeared installment number one, about the insinuation that the Rev. Kok had announced a meeting to be held in the basement of the Christian Reformed Church, without first asking the consistory, together with a neutralizing note of the editor of *The Banner*.

Now there is published installment number two. The robin extracted another piece of the worm.

But this is still not the entire apology.

And that it is published in installments is really not the fault of the Rev. Bratt. It is the fault of the editor of *The Banner*.

For I know, that long ago the editor of *The Banner* received a full apology from the Rev. A. H. Bratt, which the editor of *The Banner* did not consider fit for publication.

And so the Rev. Bratt is apologizing on the installment-plan.

As soon as other installments appear we shall inform our readers.

H. H.

De Jongste Spruit

We zullen ons moeten haasten, zal het opschrift hierboven waarheid zijn, daar er alle kans op bestaat, dan aanstonds een andere gemeente er aanspraak op zal maken. Ge hebt lezers, alreede begrepen, dat wij het oog hebben op Manhattan, Montana. Aldaar werkt Ds. B. Kok, die de Zendeling is onzer Kerken, en die, naar de berichten luiden, aldaar een geopende deur heeft gevonden. Wij schrijven natuurlijk niet omrent Manhattan, doch willen u iets medeelen aangaande Edgerton, Minnesota.

Het was gedurende de eerste week van September 1937, dat de burgers van Edgerton, zoowel als de boeren in den omstreek, hoorden, dat er een zekere Ds. Kok van Grand Rapids, Michigan was aangekomen met auto en 'trailer house', om de bewoners van deze streken een nieuwe leer te brengen.

Want zoo zeide men, dat is een van die Protestantse dominees. Wel men zeide verder, of dacht het, wat moet zoo'n man nu hier doen in ons Edgerton? Hebben wij hier nog geen kerken genoeg? Wij hebben hier vier kerken, met evenveel dominees, wat een geld kost dat al niet aan traktement, nu zal er nog weer een bij komen, die ook al weer een kerkje zal beginnen. Nu ja hoor, laat hem maar begaan, hij zal wel gauw hier de pruimen op hebben hoor' en over een poosje rukt hij wel weer op. Er maar niet naar luisteren, niet te dicht bij hem komen om te luisteren hoor; dan krijgt hij ook geen vat op je, want voor die Protestanten moet men oppassen, want die zijn gewiekst, ja, uit hun weg blijven is de boodschap, zij zijn glad. Die mensen hebben je in hun garen voor je het weet met hun verkeerde en valsche leer. En die Ds. H. Hoeksema moet men vooral niet vertrouwen, want dat is de baas, die vroeger al uit de Chr. Geref. Kerken is gezet.

Anderen zeiden: noem je dat nu Christelijk, om de planken van de kerken hier af te trekken om hun kerkje er mee op te bouwen, laat ze toch naar een plaats gaan waar Hollanders zijn en waar er nog geen kerk is, daar kunnen ze beginnen.

Nog weer anderen zeiden, is dat Christenliefde, zij komen met geen ander doel, dan om onrust te stoken en tweespalt te maken in de Chr. Geref. Kerk alhier, want dat heeft Ds. Hoeksema nu al jaren gedaan, sedert hij uit de Chr. Geref. Kerken is uitgegaan. Noem je dat nu Gereformeerde? Zij doen het anders niet dan uit haat en nijd. Nu, hij krijgt mij niet onder zijn gehoor, zij moeten hem morgen den dag maar Edgerton uitjagen.

En dan nog weer anderen zeiden: wij weten van de zaak niets af, maar wij willen toch wel eens weten wat die klapper te koop heeft, daarom willen wij hem eenmaal hooren. Daarop werd dan weer door een

getrouw zoon der kerk gezegd, doe dat toch niet, ik kan je wel uit den droom helpen. Die man is gekomen om hun leer hier te verspreiden, die niet Gereformeerde is. Die lui zijn ongerefereerd en zoo radicaal als het maar kan, want weet je, zij loochenen de algemeene genade en hoe kan men daar toch toe komen om dat te loochenen? Ja hoe is het mogelijk om daar nog aan te twijfelen, daar toch de Bijbel op vele plaatsen er over spreekt en de wereld er vol van is?

Maar met dat alles bracht het toch een heele opschudding te weeg en wel niet het minst bij dominees en kerkraadsleden. En dat juist bracht de menschen, die nog niet geheel en al in slaap waren gepreekt de laatste jaren, tot nadenken.

Zoo gebeurde het, dat, na het verschijnen van de Edgerton Courant, op Donderdag den 30sten September, er in die courant bekend werd gemaakt, dat die bewuste ketter op den volgenden Zondagavond zou preeken in de 'Memorial Hall', die hij voor dat doel had gehuurd. Nu, op dien eersten Zondagavond liep de Hall vol. Er waren zitplaatsen voor ongeveer twee honderd personen. Dus stond Zendeling Kok niet in een leeg lokaal.

Het was voorwaar, een gemengd gehoor, dat is wat de aanwezige personen aanging, want er waren er van de verschillende Kerken tegenwoordig, maar ook waren de gemoedsstemmingen gemengd. Sommigen waren gekomen uit bloote nieuwsgierigheid—zij wilden Ds. Kok eens zien, anderen wilden hem juist maar een keer horen, dan waren zij overtuigd, dat zij hem ook veroordeelen konden, met een keer hem gehoord te hebben zou dat de makkelijkste zaak ter wereld zijn. Maar er waren er dien avond ook bij tegenwoordig, die in de laatste jaren niet langer met de leer konden instemmen, gelijk deze in de Christelijke Gereformeerde Kerken geleerd werd. En zij waren het, die saam waren gekomen om te luisteren, of soms deze leeraar, uitgezonden door de Protestantse Gereformeerde Kerken, de lijnen zuiverder en scherper zou trekken dan het geschiede in eigen kerkverband, iets dat zij hadden mogen verwachten, doch te vergeefs zochten. Zij werden niet teleurgesteld.

Dien avond rolde de donder van Gods Woord door de Hall en drong door in sommige harten. En daar zij bij het begin van den dienst geen zegen konden afbidden voor dezen dienst, wel konden zij met Zendeling Kok den Heere ootmoedig danken aan het einde van dezen eersten dienst. En zij gingen huiswaarts met deze gedachte, dat is anders dan wij het gewend zijn, maar het is toch Gods Woord, dat hij ons bracht. Velen hoorden hem de volgende zondagen weer, om daarna al spoedig Ds. Kok een bezoek te brengen aan huis en daar leerde men al meer aangaande *de zuivere Gereformeerde Waarheid*. Wel wilde men er eerst niet aan, maar men moest hem altijd weer gelijk geven, want daar kwam de Ds. altijd weer mee aan. Ver-

scheidene van degene, die nu leden zijn der Protestantse Gereformeerde gemeente alhier, hebben menige avond bij Ds. Kok aan huis doorgebracht en hij was ook altijd bereid hen te ontvangen. Deze wijze van werken duurde tot ongeveer nieuwjaar. Toen begon men alhier te vragen om op een avond in de week (in het openbaar) met elkander de Gereformeerde Waarheid te bespreken en zoo kregen we iedere week een avond voor mannen en jongelingen, om naar de Hall te komen om met Ds. Kok als leider deze dingen te bespreken. Die avonden waren voor ons zeer leerzaam en hoe konden wij het hoe langer hoe meer eens zijn met onzen Leider!! Ja, want zoo hadden wij er ook altijd over gedacht, zooals het ons nu werd uitgelegd, maar dan had men ons in het verleden gezegd, dat wij eenzijdig waren, of, dat wij altijd de dingen door een al te donkere bril bezagen, of, dat men toch alle dingen niet zoo absoluut kon opnemen, of ook nog wel, dat we eenigszins 'narrow minded' waren. Maar nu kwam Ds. Kok en die dacht er toch wel werkelijk anders over. En hij maakte het ons uit Gods Woord duidelijk, dat dat juist goed Gereformeerd was en hij bewees deze dingen uit het Woord Gods alleen. Zoo kwamen wij al dichter bij elkaar te staan. Maar Ds. Kok ving ons niet met listigheid, doch met Gods Woord en de Gereformeerde Belijdenisschriften.

En toen dan ook op den 11den April de heugelijke dag aanbrak, dat wij zouden organiseren, traden wij allen standvastig naar voren en kwamen wij met onze gezinnen, om organisch in het Protestantsch Gereformeerd Kerkverband opgenomen te worden.

Wij organiseerden dan den 11den April, 1938 onder de leiding van Ds. H. Hoeksema met de Zendingscommissie. Vijftien gezinnen en drie alleen staande personen, te zamen acht en tachtig personen. Voorwaar een mooi begin. Maar wij zochten onze kracht niet in een groot aantal leden, of een grote gemeente, maar onze kracht wordt hier in gezocht, in eensgezindheid in zake de Waarheid, die ons dierbaar is en die wij liefhebben en gelooven te zijn voor ons als gemeente, de zuiverste openbaring van Christus' Kerk op aarde.

Sedert dien tijd is ons aantal aanmerkelijk gegroeid (we tellen nu bij het verschijnen van deze letteren 23 gezinnen).

Onze geestelijke vader, Ds. Kok, bleef nog in ons midden tot na den eersten Zondag in Juli. Nu, daar zijn wij de Zendings-commissie dan ook werkelijk dankbaar voor, want er was na de organisatie zeer veel werk te doen, dat eigenlijk een Leeraar alleen goed verstaat, waarbij niet vergeten mag worden het huisbezoek, waarmede dan ook direct een aanvang werd gemaakt.

En daarna riep men hem van ons weg. Hij, die met liefde en ijver, ja, met vuur ons had mogen winnen en kweeken in de Waarheid, moest nu elders gaan

arbeiden. De avond van scheiding kwam en we waren er als gemeente allen daar bij tegenwoordig, dien laatsten avond in de Hall, om afscheid van hem te nemen, zoowel als van de zijnen. Ouderling De Koekkoek had die avond de leiding, de oude broeder A. Bleyenberg Sr. ging ons voor in het gebed en daarna werd er met elkander enkele psalmen gezongen, waarna Ouderling De Koekkoek een gedeelte uit de Schrift las, alwaar geschreven staat, dat de Gemeente leide den Apostel Paulus naar het schip en nederknielende heeft hij met hen allen gebeden. De president van den avond wees er op, dat in enkele opzichten ook de arbeid van Ds. Kok wel wat gemeen had met dien van den Apostel. Een woord van dank en waardeering werd gericht tot Ds. en Juffrouw, waarna we nog enkele Psalmen zongen, beide Hollandsche en Engelsche, waarop broeder T. Van Luttikhuijzen hen opdroeg aan den troon der genade. Na nog enkele ververschingen genoten te hebben en elkaar de hand te hebben gedrukt moesten wij huiswaarts keeren. De volgende morgen ging de auto en de trailer weer Edgerton uit na ongeveer tien maanden hier gekampeerd te zijn geweest.

Maar Gode zij dank, zijn arbeid is hier niet ijdel geweest.

Zoo waren zij dan vertrokken en het was voor ons pijnlijk en deed het hart zeer. In die tien maanden waren er banden gelegd, ja, wij hadden hem en zijn getrouwe gade mogen leeren liefhebben en waardeeren, voor al hetgeen zij beiden voor ons gedaan hadden en over hebben gehad voor de Waarheid Gods, toen zij ons die hier brachten. En het is voor hun een offering geweest, vooral toen zij hier in het begin alleen stonden in den vreemde. Er waren eerst in Edgerton geen bekenden en vrienden, die naar hen omzagten. En als dan in dien eersten tijd Ds. Kok alleen de country inging en soms pas ter middernacht thuis kwam, omdat hij kennis wilde en moest maken, dan stond Juffrouw Kok daar zoo alleen bij het eenzame trailer-huisje haar man na te kijken, en dan hebben we meer dan eens bij ons zelven gedacht, wat hebben die mensen toch veel voor de Waarheid over, dat kan niet uit haat of nijd zoo gebeuren, maar daar moet liefde in het hart voor zijn, dat zij die zaak voorstaan, anders wil men zich zulke opofferingen niet getroosten.

En zij zijn beide van zoo groote waarde geweest voor onze kleine en jonge gemeente en wij zullen ook als gemeente hen tot in lengte van dagen dankbaar blijven voor al de liefde en toewijding, die wij van hun mochten ondervinden. Dat is ons aller getuigenis, ook Ds. en Juffrouw Kok nu ter bemoediging.

Maar het was dan ook zoo als Ds. Kok het altijd zeide 'Het gaat om Gods eer en daar hebben wij ook alles voor over. En wij weten, dat was met hem maar niet een praatje, doch ernst.'

Wij zijn als gemeente ook onze studenten zeer veel

dank verschuldigd voor al hetgeen ook zij voor ons gedaan hebben gedurende onze vacature in den zomer van 1938. Iederen Zondag mochten we het goede Woord van hen hooren.

Maar het kon toch zoo niet blijven. Wij moesten nu ook verder en trachten een eigen Herder en Leeraar te krijgen. Er was hier een berg van werk voor een leeraar. Wij zijn ook rijkelijk bedeeld met kinderen, die onderwezen en gekweekt moesten worden en ook wij als ouderen hadden aan geregelde bediening des Woords en der Sacramenten behoeft. Na tweemaal een roeping te hebben uitgebracht en een teleurstellend antwoord te hebben ontvangen, kregen wij van den derden predikant, Ds. Wm. Verhil het verblijdend bericht 'Ik kom over om uleden te helpen met Gods wil en om dien wil'. En zoo gebeurde het op den avond van den 20sten October dat wij onzen eersten Leeraar mochten aanschouwen. Wat een blijschap, wat een vreugde toen wij bij elkander waren gekomen in de Memorial Hall om hem en de zijnen te ontmoeten en te verwelkomen en onzen Leeraar zien bevestigd te worden in ons midden. Ds. Cammenga opende de vergadering, nadat we gezongen hadden en een hoofdstuk der Schrift was gelezen, met gebed. Onze Consulent, Ds. Vander Breggen sprak de bevestiging predicatie uit. Hij bond Leeraar en gemeente beiden aan het Woord des Heeren en dat op een voor ons beschamende wijze. Wat is het Woord onzes Gods toch schoon en goed en passend voor alle omstandigheden des levens. Maar dat kan dan ook niet anders, want God heeft Zijn Woord als een levens woord en dat is het voor allen, die door Gods genade dat gelooven en de kracht er van ervaren.

Daarna las Ds. M. Gritters het formulier voor ter bevestiging, de vragen aan Ds. Verhil stellend waarna onze gemeente dan bevestigde Ps. 134:3 toezaag. Nadat Ds. Gritters met dank aan God eindigde sprak onzen Leeraar den zegen uit voor de gemeente.

De Leeraar met de zijnen en natuurlijk onze aanwezige Dss. werden door ons onthaald en na een uurtje saam te zijn geweest gingen we voldaan en blijde huiswaarts en onze Ds. naar zijn 'nieuwe' (?) pastorie. En nu is onze Ds. al zoo'n beetje ingeburgerd. Met de Catechisaties en Vereenigingen werd al dadelijk een begin gemaakt. We hebben hier een flinke mannenvereeniging (23 leden), die trouw bezocht wordt en waaraan een ieder het zijne bijdraagt tot de vermeerdering der studie. Ook zijn we in het bezit van een flinke Vrouwenvereeniging (16 leden). Deze vergadert eens in de twee weken. (In den zomer, zoowel als in den winter). Hetzelfde kan van haar gezegd. Op zijn beurt doet een ieder haar werk. Opkomsten zijn geregeld over de 90 percent. De jongelingen zijn op hun schik met Ds. manier van werken en vergaderen iederen Zondagavond. (De vereeniging telt 18 leden). Wij hebben vijf catechisatie-klassen, die getrouw be-

zocht worden en kunnen melden, dat bijna alle kinderen de Christelijke School bezoeken. Van de graden 1-8 gingen verleden allen naar de Christelijke School op een na. Dit jaar zullen aan de Christelijke School de graden 8 en 10 worden toegevoegd.

En al is dus de gemeente slechts de 'baby' der kerken, wij kunnen gerust zeggen, dat het wel in de kleertjes zit en aanleg voor gezonden groei heeft. Bovenal, afgedacht dat we gelooven voor uitwendige groei vatbaar te zijn, hopen en gelooven we, dat de gemeente zal groeien en bloeien in de genade van onzen Heere Jezus Christus en dat tot in lengte van dagen.

Inmiddels, gelijk de lezers wel zullen weten, zijn we druk bezig met het bouwen van een nieuwe pactorie. De gemeente heeft zelf voor \$1500.00 ingeschreven waarvan het meeste al betaald is. Ge ziet dus hoe ook wij in Minnesota het er niet bij laten zitten, maar met u wenschen te wandelen op de oude Gereformeerde paden. Mogen al onze kerken den onmisbaren zegen des Heeren ervaren en genieten.

Bij dezen willen wij ook onzen dank uitspreken aan onze leeraars die ons zoo trouw bijstonden, onzen eersten Consulent, Ds. L. Vermeer en later Ds. J. Vander Breggen. En daar ook zij beiden nu in een nieuw arbeidsveld staan, bidden wij hen des Heeren zegen toe.

En moge God, door Christus de Koning Zijner Kerk, onze Protestantsche Gereformeerde Kerken in Amerika zegengen met de keur Zijner zegeningen.

Namens den Kerkraad der Protestantsche Gereformeerde Kerk, te Edgerton, Minnesota.

Gerard Mesman, Scriba.

P.S. Dit stuk was alreeds enkele maanden geleden gereed, doch werd door omstandigheden niet eerder opgestuurd.

W. V.

IN MEMORIAM

On June 20, 1939, the Lord took unto Himself our beloved mother and grandmother,

MRS. J. H. REINDERS

at the age of 74 years and 3 months. Five months ago our father passed away. We are thankful that we need not mourn as those who have no hope. We may believe that both are now with their Saviour.

Rev. and Mrs. G. J. Vande Riet
and children.

Dienstweigering

In de militaire dienst van eenige wereldmacht is "dienstweigering" een vreeselijk woord, waarvan zelfs de dapperste held en de meest onverschillige recrunt schrikt. Op dienstweigering staat de doodstraf. Voor hem, die zich aan deze zonde schuldig maakt, is geen pardon. Een hartgrondige belijdenis en ongeveinsd berouw, ja zelfs een schreiende behoefté aan mannen in de voorste slaglinie alttereert het vonnis niet.

In de kerk van Christus Jezus kan men ook spreken van "dienstweigering", en dat naar recht. Wel neemt deze zonde een andere vorm in de kerk aan dan in het leger. Iemand, die militaire dienst weigert, sluit zich niet bij een regiment in het leger aan, maar blijft doodenvoudig thuis. In de kerk is dit gansch anders. Van thuis blijven is vooral in 'ons land geen sprake. Neen, in tegendeel, men sluit zich bij de kerk aan. Men draagt het teeken en zegel des doops, men doet belijdenis, men komt misschien trouw ter kerk, men viert het avondmaal; maar dit alles zegt zonder meer nog niet dat men dienstwillig is. Een mensch kan in zoo'n geval toch nog wel thuis behooren bij degenen die dienst weigeren.

Ook wat het vonnis op deze betreft onderscheidt de kerk zich van het leger eener wereldmacht. In militaire dienst *wacht* den dienstweigerende de dood. Maar in de kerk is dienstweigering een bewijs, dat degene, die zich er schuldig aan maakt, dood *is*.

Nu kan men zulke kerkgaande mensen, die in hun kerkgaan toch den dienst weigeren, van vele zonden rechtvaardiglijk beschuldigen. Toch is dat niet het doel van dit artikel. Wij wenschen slechts die zonde onder het oog te brengen die in verband staat met het zingen in onze eerediensten.

Vestigen we allereerst ons aandacht op die zonde waarop den heer Algra wijst in de classicale "Leeuw. Kerkb.", de zonde namelijk, van het niet meezingen in de kerk. Deze nare gewoonte, waaraan velen ook in onze kerken zich schuldig maken, beschouwt de heer Algra als "dienstweigering". Over deze niet meezingenden schrijft hij het volgende:

"Die zijn er.

Zijn ze het gansche jaar verkouden?

Neen, maar ze zitten als een blok in de kerk.

Als de organist den Psalm verstaat en de gemeente meevoert tot luiden, juichenden zang, dan zwijgen zij, en hebben de hand voor den mond.

Als het orgel zacht speelt en de gemeente met ingehouden stemmen een bede zingt, zuigen zij op een pepermuntje.

Waarom zoo'n houding?

Ik weet het niet.

Soms wordt ik boos op zulke mensen; soms vindt ik 'het een armoedig, zielig geval.

In de kerk moeten we meezingen.

Want het is "dienst".

In dien verheven zin, dat we verwaardigd worden, door onzen zang den Heere te prijzen, Hem aan te roepen, Hem te smeeken.

Verwaardigd en geroepen!

En wie dan maar bot zwijgt, die weigert dienst."

De schrijver van boven afgedrukt artikelje veronderstelt dus in het zwijgen gedurende het zingen van de gemeente opzet. Andere schrijvers vonden deze uitdrukking wel wat sterk en schreven dergelijk zwijgen liever toe aan "traagheid, gebrek aan belangstelling en luiheid, geestelijke lijntrekkerij."

Hoe het ook zij, "Niemand kan zeggen dat het zingen in de kerk particulier liefhebberij is, waaraan men al of niet kan deelnemen, maar een noodzakelijk deel van den eeredienst voor God en Zijn Christus, waartoe ieder geroepen wordt op den Zondag, de kleine kinderen met hun hooge stem, de ouden met hun zwakke stem, de mensen die mooi kunnen zingen en degenen, wier stem weinig melodieuus is." Zoo schreef Dr. v. d. Zanden, en een iegelijk stemt hem dit van harte toe.

Als het dus "traagheid, gebrek aan belangstelling en luiheid is, of geestelijke lijntrekkerij", het staat alles in het teeken van de zonde die wij naar recht mogen noemen "dienstweigering".

Immers onze eeredienst of kerkdienst is ook maar geen particuliere liefhebberij waaraan men al of niet kan deelnemen naar eigen goedvinding. Het is een aloude instelling van God zelf die alreeds van Israel geeischt werd. De tempel-dienst in Israel was eisch Gods. Als de Nieuw Testamentische bedeeling gekomen is dan worden deze diensten van Gods volk ook niet van de baan geschoven. Wel is het waar, dat de *vorm* van de Nieuw Testamentische dienst gansch anders is dan die van het Oude Testament. Maar het *doel* is hetzelfde, en daarom blijven deze diensten in *beginsel* ook in en door geheel de bedeeling van het Nieuwe Testament bestaan.

Onder Israel had de tempeldienst ten doel om de kinderen Israels hun God te doen ontmoeten door middel van priester en altaar, offerande en reukwerk; ja door alles, wat van Gods wege een plaats verkregen had in den tempel, zooals, de tafel der toonbrooden, de gouden kandelaar, het heilige der heilige, enz. Maar in deze tempeldienst was de mensch niet alleen passief maar ook actief. Niet alleen sprak God tot den mensch, maar daar sprak de mensch ook tot zijn God. Immers als God Zichzelven aan Zijn volk openbaart als de God hunner volkomene zaligheid, vol van genade, liefde en barmhartigheid, dan kan het niet anders of dat volk keert zich tot hun God in dankbaarheid des harten en

wordt, door Zijne liefde tot hen, vervult met heiligen ijver voor Zijn eer en glorie. Zij storten hun gebed voor Hem uit in dankbare erkentenis en loven en roemen Zijnen grooten naam. En blijdschap vervult hun hart, niet als zij dat *alleen* mogen doen, maar in gemeenschap met al de heiligen, opdat de tenten der vromen wederom mogen galmen van hulp en heil hun aangebracht. Daar moet men zingen met blijde galmen: "Gods rechterhand doet groote kracht."

Zoo is ook de eeredienst in het Nieuwe Testament. Wel zijn de schaduwen van het Oude Testament verdwenen, en nadert God niet meer door hen tot Zijn volk, noch Zijn volk tot Hem. Maar, zegt Dr. Geesink, "In de Middelaar die in het hemelsche heiligdom als hoogste Leeraar en eenige Hoogpriester Zijner Kerk voor God staat, nadert God, onmiddelijk door Zijn Geest, en middelijk door het *ambt*, tot Zijn vergadert volk, en in den Middelaar nadert Zijn volk tot Hem. Dat is de groote, ernstige beteekenis van het kerkelijk saamkommen." In die vergadering waar God aldus Zijn volk toespreekt en bewerkt; ja tot hen nadert als hun God en Vader in Christus Jezus, kan het ook niet anders of er werdt ook in hun mond "een nieuw lied gegeven, eenen lofzang onzen Gode". (Ps. 40:4) God tot Zijne gemeente naderende en Zijne gemeente tot Hem met lof en dank en eerbewijzen is het doel van onze eerediensten.

Opmerkelijk is het dat de oude Bijbel-heiligen dat als de volkomene zaligheid achten, namelijk, om straks "Zijne poorten in te gaan met lof en in Zijne voorhoven met lofzang". Daar zijn de Psalmen vol van, en ook daar getuigt een Hizkia en een Jona van. Van daar dan ook de ontzetting, die soms den vrome in Israel aangreep, wanneer hij dacht aan het graf, want daar werd Gods lof niet gezongen. Immers klaagden zij: "Want in den dood is Uwer geene gedachtenis; wie zal U loven in het graf?" "Zal Uwe goedertierenheid in het graf verteld worden, Uwe getrouwheid in het verderf?" (Ps. 6:6; 88:11-13). Dr. Geesink zegt: "Hunner toch is het volkomen zuivere besef, dat 'n mensch ook in de zinnelijke wereld zijn God moet kunnen loven; ook moet kunnen spreken van Zijn goedertierenheid en getrouwheid, Zijn wondermacht en gerechtigheid. Daarom kwam de bange vraag, hoe hij dat zal kunnen, wanneer hij eens geen lichaam en dus geen tong en geen mond meer heeft. Bange vragen waarop het bemoedigend antwoord komt, wanneer de Heere aan oud-Israel openbaart, "dat de doden zullen opgewekt worden."

Niemand onzer zou willen ontkennen dat de tong expres geschapen is om Gods lof en heerlijkheid te verkondigen. Waar zou dan die tong beter gebruikt kunnen worden, waar zou zij beter Gods eer en heerlijkheid kunnen uitspreken en bezingen dan in de gemeenschap der heiligen in onze eerediensten? In dezen weg kunnen wij den God, Dien wij in een Geest en

in een geloof dienen, samen verheerlijken met een stem en met een mond; en dat openlijk, zoodat ieder op zijn beurt de belijdenis des geloofs op nieuw van zinen medebroeder mag ontvangen, en daardoor geneodigd en geprikkelt wordt om ook alzoo te doen. Alzoo zingende zouden wij "elkander leeren en vermanen met psalmen en lofzangen en geestelijke liede-kens, zingende den Heere met aangenaamheid in ons hart."

Die dit weigert en maar bot zwijgt als de vergaderde gemeente Gods de lof en eer en heerlijkheid van haar Koning zingt, maakt zich zeker schuldig aan "dienstweigering". Als wij met de gemeente Gods saamkomen in Gods huis, dan is dat niet om *onszelven* te eeren of een genot aan te doen, maar om als de verlost gemeente God te eeren en verheerlijken die onze Verlosser en eeuwige Koning is. Daarom worden onze kerkdiensten "eerediensten" genaamd; diensten ter eere Gods. Ziet hier de reden ook waarom wij als Gereformeerden de Amerikaansche kerken niet willen nadoen in het optreden van een solozanger terwijl de gansche verlost gemeente zwijgt. Neen, wij zoeken geen begaafd kerklid uit om met buitengewone gaven in de plaats van en voor de gemeente te zingen. Dit zou al te spoedig een eeredienst worden voor den solozanger of voor het buitgewoon begaafd zangkoor en de eere Gods zou al spoedig op den achtergrond worden gedrongen. Al te spoedig zou men de waarheid van de woorden van Dr. Kuiper ondervinden: "Het is de galm en trilling van hun stemgeluid die bewonderd wordt, maar aan God of aan Zijn Woord denkt niemand meer." Neen, hooren willen we niet het schoone stemgeluid van enkele begaafde zingers, maar den stem van de verlost gemeente Gods, die eeuwig zingt van Zijne goedertierenheid. En wie van harte niet met die gemeente mee zingt, weigert den dienst, en het vonnis is: hij is dood.

Zij dan, die door de verlossing in Christus bloed een "nieuw lied hebben ontvangen een lofzang onzen Gods" vergeten de opwekking van den Psalmdichter niet:

"Doe bij uw harp de psalmen hooren;
Uw juichstem geev' den Heere dank;
Laat klinken door uw tempelkoren,
Trompeten en bazuingeklank;
Dat's Heeren huis van vreugde druische;
Voor Israel's grooten Opperheer;
De zee met hare volheid bruise;
De gansche wereld geev' Hem eer."

Eindelijk rest ons de vraag nog of men ook in het zingen, dat er tegenwoordig gedaan wordt, zich ook niet aan "dienstweigering" schuldig maakt? Maar hierover de volgende keer.

A. C.

Onze Velddag

Daar was al voor eenige dagen door oud en jong naar uitgezien door ons volkje, zooals we wonen hier in Grand Rapids en omstreken. 't Is de 4de Juli; een Nationale gedenkdag voor land en volk, maar ook voor ons Prot. Geref. volk, dat ook op dezen dag nu al voor een 15 tal jaren bijeen kwam om te gedenken de zeningen die we van onzen God mochten ontvangen, en dit gezamelijk te beamen en te beleven, en om in spel en vermaak; in eten en drinken; in het zingen van David's psalmen begeleid door orgeltonen Gode welaan-genaam te zijn.

In Gods voorzienigheid wordt ons de eerste helft van dezen dag nu niet zulk prachtig weer geschenken, als we in onze kortzichtigheid wel hadden gewenscht; toch ging alles voorspoedig, en rekende Hij niet met ons gemor en gebrom, en profetische menschelijke voor-spellingen; want Zijn zon begon prachtig te schijnen; en we hebben onzen God er voor gedankt.

Ds. Schipper was "Chairman of the day", en hij heeft zich m.i. goed van zijn taak gekweten. Eere wie de eere toekomt.

De Pres. opende met een welkoms woord en gebed, en nadat we gegeten en gedronken hadden, werd het woord gegeven aan Ds. J. D. De Jong. Zijn Eerw. koos als uitgangspunt in zijn rede: "Onze roeping Tegenover de Bestaande Christelijke Scholen."

De spreker begon met te zeggen, dat het op den voorgrond moest staan dat we onze kinderen naar de christelijke school moeten sturen, want de publieke school is geen plaats voor kinderen van geloovige ouders, die in Gods verbond zijn opgenomen.

De Ds. gaat vervolgens zeggen: de publieke school wordt wel eens genoemd de neutrale school, doch hij verstaat het zeer goed dat dit van waarheid is ont-bloot. In alle geval mag wel worden vastgesteld dat ze anti-christelijk is; ook al is het waar dat in sommige plaatsen dit onderwijs meer van Christelijken aard is, mag toch niet worden voorbij gezien dat men is gebonden aan het systeem zooals dit door de Staat is vastgesteld. Eigen christelijke scholen moet toch het idiaal zijn van christelijke ouders.

De Ds. zegt als we dit nu voor de aandacht hebben n.l. dat onze kinderen christelijk onderwijs moeten ontvangen, en het van gereformeerde mensen niet mag worden verwacht dat ze hunne kinderen naar de publieke school zenden: Wat nu is onze roeping als Prot. Geref. ouders tegenover de bestaande christelijke scholen?

Ten eersten hebben we toe te zien dat we onze invloed laten gelden in deze bestaande scholen, en van ons laten hooren, en dat altijd weer op allerlei gebiedt van dit veel-omvattend leven.

De spreker wijst er terloops nog eventjes op dat

het getal aanmerkelijk is vermeerderd van ons gereformeerde geslacht, doch ook dat niet tegenstaande dit feit, is het getal percentsgewijze in het oog loopend is verminderd van ouders die hunne kinderen laten onderwijsen op de bestaande Chr. scholen.

Onder ons moeten niet worden gevonden dezulken die lauw of onverschillig zijn, want dit is niet bevorderlijk voor onze bestaande Chr. scholen. De kinderen van zulke ouders volgen dan ook in dit spoor en worden nooit strijders voor Christelijk onderwijs. De ouders moeten ook niet zeggen: de hedendaagsche scholen zijn niet wat ze moeten wezen, en daarom onthouden we onzen kinderen maar van dit Chr. onderwijs.

De spreker bracht ook nog de gedachte naar voren, dat ouders het verplicht waren om hunne kinderen (die aanlag hadden voor studie) van de bestaande scholen niet te onthouden, want dit doende kon niet worden verwacht, dat we als een Prot. Geref. volk ooit eigen leermeesters voor eigen scholen zouden hebben.

Ds. De Jong beloofde deze rede volledig uitgewerkt in druk uit te geven. We zien er dan naar uit in de Standard Bearer of Our Church News. Mijn schrijven was niet meer dan een klein overzicht dat in mijn hoofd nog was blijven hangen, en hetwelk ik de lezers in mijn eigen woorden weergaf.

De tweede spreker was Ds. H. Hoeksema. Hij koos als onderwerp: Church and Sect.

De Ds. ging eerst uiteen zetten wat de Schrift ons leert van een sect; en dan werd het goed duidelijk dat de Schrift hiervan spreekt soms in een goeden en soms in een verkeerden zin; en er werd op gewezen dat onder Israel van een sect geen sprake kon zijn, want dit was Gods volk alleen. De beteekenis van een sect is eigenlijk om in de bestaande kerk een zeker dogma te ontwikkelen. Als dit nu de toets van Schrift en belijdenis kan doorstaan is dit zeer goed, en moet de kerk dit in dank aanvaarden.

De spreker ging voort met te zeggen: dat de Room-sche kerk alles beschuldigt van sect dat niet met haar leer overeenkomt. En wanneer deze kerk dan zoo spreekt, dan heeft ze alleen het oog op de priesters, die uitsluitend de kerk zijn, en dezen worden dan vertegenwoordigd door de Paus. Hij is alleen heerscher en het gewone volk die wet niet weet en kent moet zwijgen.

Wel heeft de spreker duidelijk doen uitkomen dat er een algemeene katholieke kerk op aarde wordt gevonden, vertegenwoordigd in alle landen, talen, natien en tongen, waarvan Christus de uiterste Hoeksteen is; en dat deze daarin bestaat alwaar Gods woord recht wordt gepredikt, de Sacramenten bedient en de tucht wordt gehandhaeft, en naar mate men afwijkt van deze ware kerk naar die mate is men sect geworden. Rome moet dan ook met dien naam worden bestempelt.

Dit werd dan ook hoe lang zoo meer duidelijk

gezien, nadat de eeuwen daarhenen rolden. Met de Reformatie kwam hierin vooral een kenmerkende verandering. Men begon weer in te zien dat niet Rome maar Gods Woord ook voor de Kerk des Heeren op aarde alleen richtsnoer moet zijn voor hart en leven. De Souvereiniteit Gods moet den volke weer worden gepredikt. In onze dagen heeft een sect altijd de beteekenis als onzuiver zijnde in de leer.

De Ds. gaat aantoonen dat wij als een Prot. Geref. volk ook met den naam van Sect worden bestempelt door Ds. Zwier "Wachter Redacteur" hier te lande. Zwier meent dat onze kerken door onzen Zendeling Ds. Kok sectarisch werk verrichten, en hij is het eens met Emeritus Dr. Beets, dat het beter was dat we maar naar de heidenen gingen. Men moet Ds. Zwier niet te hard vallen, hem het niet al te kwalijk nemen, want op zijn standpunt heeft hij het wel recht voor; en men was ons dan ook meteen kwijt. Ds. Zwier zijn standpunt deugd echter niet. Dan toch waren de apostelen, de mannen der Reformatie vertegenwoordigd in een Luther, Calvijn, Augustine, Zwinglie en anderen toch ook voorstanders der Sect, want zij begonnen toch ook van eigen huis uit. Dit bevel werd de discipelen uitdrukkelijk gegeven; vanuit Jerusalem hebben ze 't Woord der nieuwe bedeeling verkondigd.

De spreker gaat eindigen met te zeggen: dat we als Prot. Geref. Kerken niet een Sect zijn, maar met beide voeten staan op de Schrift en belijdenis, en het altijd weer verkondigen in de prediking des Woords en anderszins dat God is de Souvereine. De Christelijke Gereformeerde Kerk heeft dit geloochend in het in '24 dogma der algemeene genade drie punten stelsel, en daarmee is het blaadje van Sect zijn dan ook omgekeerd. Please Ds., plaats uw rede in de Standard Bearer. Er zijn ook anderen die dit verwachten, en het is zeker de moeite wel waard.

Ter bladvulling nog dit wat ik onlangs las in de Nederlandsche Reformatie van de hand van N. B. onder het kopstuk van de Synode der Natuur. Hij schrijft dit in zijn, "even parkeeren", soms nuttige lessen voor verstand en leven.

Vriend N. Baas schrijft over de natuur. Hij schrijft over een drukke dag die uit liep op de schemerende avond. Hij ziet op het einde van dezen dag fabrieks-schorsteenen met een zucht van verluchting een gulp rook uitblazen en alles neigt zich om nog een rustig uurtje, voor de nacht haar intree doet, door te brengen. De grote deuren der vergaderzalen worden gesloten, en ook de geleerde mannen, mannen van wetenschap zoeken huis en haard, om nog eventjes te genieten van huiselijk leven met vrouw en kind.

N. B. ziet in zijn verbeelding ook een man die (thuis gekomen zijnde) niet rust van zijn arbeidt, maar gaat schrijven tot laat in de nacht. Vriend Baas wordt brandend nieuwsgierig, want deze geleerde toch wel neerpende. Hij sluipt op de teenen der ver-

beelding in de studeerkamer, en op de tafel lag het manuscript; de titel luidde: De algemeene genade. Toen heeft N. B. droevig gelachen, en verzonk in gedachten, over dit leerstuk waarover we zooveel spreken, zegt hij, maar waarvan we toch zoo weinig verstaan. 't Moet dan toch wel zeer diep zijn.

Ik ga N. B. even vertellen wat ik toen heb gedaan: ik opende Vaders brief die Hij heeft geschreven aan Zijn geliefkoosd volk. Geschreven door heilige mannen die bezield waren met, en gedreven door den Heilige Geest, en waarop het zegel van echtheid is gedrukt, n.l. het bloed van den Menschen Zoon, Jezus Christus. Ik zag niet in mijn verbeelding, maar in werkelijkheid en las deze woorden: De vloek des Heeren is in het huis der goddeloozen, Spreuken 3:33. Hij zal de spotters bespotten. God wederstaat de hoovaardigen, 1 Petrus 4:5. Houdt voor de aandacht dat in deze verzen ge ook de tegenstelling aantreft. De zegen des Heeren is altoos over Zijn volk. 't Is altijd zoo: Jakob heb ik liefgehad, maar Esau heb ik gehaat. Jes. 26:10 vermeldt, ook al zou het waar zijn dat de goddeloze genade wordt bewezen, hij toch altijd onrecht blijft bedrijven in een richtig land. God liet de heidenen in het verleden wandelen, nogthans deed hij hun goed, Hand. 14:16. Enwanneer we de Rom. brief even opslaan dan lezen we: dat deze cultuur mensch zich gaat nederbuigen voor een os en koe. Zoo liederlijk was hij geworden.

't Is altijd de eisch om Schrift te verklaren, en hij die dit biddend doet wordt niet beschaamt. Het is mijn wensch dat men er in het Oude Vaderland ook eens mee begint op het stuk van de algemeene genade. Men heeft dit bij ons niet gewild.

Nu N. B. ga dit ook eens doen; dan ziet ge 't zelfde als voorheen. Een schoone schepping: Verheven bergen, en schoone dalen, verscheidenheid van bloem en plant, een mensch met een ontwikkeld brein. Ge hoort het bulderen der orkanen en het murmeren van 't schoone beekjen. En zeg dan maar met ons dat God Zijn schepping liefheeft, en ge weet dat Hij Zijn volk bemint. Maar sla nu ook eens gade de goddeloze mensch in het midden van zooveel schoon's; en wat ontwaard dan uw oog? Ellendigheid en liederlijkheid, een zoeken naar eer en aanzien, genot en wereld rijkdom, en bedenken des vleesches, een gebaalde vuist in het aangezicht van den Allerhoogste.

Vertel het ook aan de geleerde algemeene genade schrijver, en zeg: wel man, probeer het eens met Gods Woord, en het manuscript zal zeer verandert zijn.

'k Sloeg ook nog even op dat Woord, en las: Die in den Zoon gelooft, die heeft het eeuwige leven; maar die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem."

S. D. V.

Grand Rapids, Mich.

Are We Calvinists?*

The Board of the League of Men's Societies in asking me to speak on this subject realized that already at first glance the answer to this question would be an unqualified 'Yes'. Without hesitation we are proud to classify ourselves as Calvinists. As such my subject is very simple, for on that point there can be no dispute.

Nevertheless your committee also felt that there is more to be said on the matter. The fact is, that Calvinism has become a very general and vague term in our day. Many who differ on very fundamental doctrines of Scripture nevertheless rally under the banner of Calvinism. Witness the attempts in the last years to call a Calvinistic Congress. Moreover, especially nearer to our own circles, the theory of Common Grace is regarded as one of the basic principles of Calvinism. Some would even go to the extent of calling John Calvin the acknowledged discoverer of the doctrine of common grace and quote him profusely to maintain their stand. Anyone who reads Dr. A. Kuyper's stone lectures on "Calvinism" must repeatedly reach the conclusion that, if Dr. Kuyper is correct, no one can deny common grace and also be a Calvinist. While Dr. Herman Kuiper in his "Calvinism and Common Grace" finds so much "common grace" in the writings of Calvin that this theory must certainly be one of the fundamental principles of Calvinism. To deny it means that you are no Calvinists.

By this time anyone must begin to realize that the question is not so simple after all. We come face to face with a twofold question. The one question is: What is Calvinism? In order to do full justice to this question it might prove beneficial to make a thorough and comprehensive study of all that Calvin has written, and that especially in the light of his time. But even a thorough study of all the works of John Calvin would not be sufficient, for it soon becomes evident that, Calvinism is more than merely the views of one man. No one cares to be called a Calvinist in the sense that he is the blind follower of a man. In so far as the truth of the Word of God was brought to the foreground and developed into a doctrinal system by John Calvin the question still remains: what is the channel in which *that truth* is developed today? Only those who continue to build on the structure of Augustine and Calvin, or who continue in the channel of truth followed by Augustine and Calvin can be called Calvinists. Therefore we face a second question: What is the historical development of the Reformed Truth of Calvinism today?

Naturally I do not pretend to be able to give a conclusive answer to these weighty questions at this time. Nor do I deem it necessary in order to give a thought-provoking answer to the question before us. All that

is necessary now is that we have some general conception of what is to be understood by Calvinism. And then it is well, in order not to wander too far from the subject, to ask, also in a general way, whether the theory of common grace is actually Calvinistic. In that way we can reach a conclusion whether we are Calvinists.

Accompany me as we ask the following questions:

- I. What is Calvinism?
- II. In what relation does the theory of Common Grace stand to Calvinism?
- III. And in the light of these facts: Are we Calvinists?

I. Anyone who attempts to answer the question as to what is understood by Calvinism finds himself placed before various definitions. It must, first of all, not surprise us that we as Protestant Reformed Churches are sometimes called a sect. Possibly the earliest use of the term Calvinism was as a *sectarian* name. It was a nickname used by the Jesuits to designate the Reformed faith, so that the term means nothing more to the Catholics than the name of a sect. Overagainst Arminianism this has become a *confessional* name. By Arminians a Calvinist is represented exclusively as the outspoken subscriber to the dogma of predestinations. Avowed Arminians speak with repulsion in this sense of Calvinists. Strange to say, but this is sometimes also used as a *denominational* name. Calvin would certainly enter his protest if he were to know that his name was attached to a denomination, as all true Calvinists refuse to be called by the name of a man. And yet there are Churches that have borne the name of "Calvinistic Methodists" and "Calvinistic Baptists". The well-known Spurgeon is said to have belonged to a group which called itself Calvinistic Baptists.

But Calvinism has taken on an even broader meaning. Historically it indicates the channel in which the Reformation moved in so far as it was neither Lutheran, nor Anabaptist, nor Socinian. Dr. Kuyper speaks of it in his stone lectures as a scientific name, designating an independent form of world and life view. (Stone Lectures, pages 8-12). The Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge gives from that aspect the following definition: "Calvinism is the entire body of concordant, theological, ethical, philosophical, social, political, which under the master mind of John Calvin has left a permanent mark on thought and life-history in protestant lands." (Vol. II, page 359). Although I am not so interested in that definition as such there is something added which is very important. It goes on to say that the fundamental principle of Calvinism lies: "in a profound apprehension of God in His majesty, with the inevitably accompanying poignant realization of the exact nature of the relation sustained to Him by the creature. He who believes in God without reserve, and is determined

that God shall be God to him in all his thinking, feeling, willing—in the entire compass of his life-activities, intellectual, moral, spiritual, throughout all his individual, social, religious relations—is, by the force of that strictest of all logic which presides over the outworking of principles in thought and life, by the very necessity of the case, a Calvinist." (Vol. II, page 359).

The reason for quoting this last statement is that I feel that the fundamental principles of Calvinism itself can best tell us what it is. It certainly is more than a confessional name, more than just another world and life view. Its distinctive principles make it absolutely unique. To accept them simply makes one a Calvinist. To deny them deprives one of the right to bear the name.

Under the fundamental principles of Calvinism I would mention first of all, that the Scriptures are the infallible Word of God before which we bow unconditionally and which we accept as the only infallible rule for thought and life. A Calvinist makes himself strong by bowing before no other authority than that authority of the Word of God. It is repugnant to him to be a follower of any man, or to place any standard or confession on a par with Scripture. In the Scriptures God speaks and it behooves us to humbly and reverently listen as docile children. Anyone who does not proceed from that motivating principle is not worthy of the name of Calvinist.

On that basic principle Calvinism founds a second, namely: that *God is God*. Therefore it teaches a predestinating, electing, sovereign grace. That is the foundation stone in its bulwark against all Arminianism. The five points of Calvinism are certainly known to all of us, namely: Unconditional Election, Limited Atonement, Total Depravity, Irresistible Grace, and Perseverance of Saints. On that basis Calvin also taught that "by His free and unfettered counsel God rules all mankind, and all men and things, and also all parts and particles of the world by His infinite wisdom and incomprehensible justice." (Calvin's Calvinism, p. 261). From this also follows that God is not for man's sake, nor is religion for man's sake, but all are only for God's glory. All creation exists for God. All life must be consecrated to Him in strict obedience. Wherever man may stand, whatever he may do, to whatever he may apply himself, in every sphere of life, he is standing before God's face and is an instrument in His hand, must obey God and live to His glory. For that reason our Catechism speaks very Calvinistic language when it answers in Lord's Day 33 to the question, What are good works?: "Only those which proceed from a true faith, are performed according to the law of God, and to His glory; and not such as are founded on our imaginations, or the institutions of men."

You realize, of course, that I make no attempt to

outline all the fundamental principles of Calvinism, but merely speak in general.

This is, nevertheless, sufficient to answer our question.

Calvinism is not simply everything that is taught by John Calvin. No Calvinist can be content to remain staring at Calvin, admiring in worshipful reverence all that he wrote and resting content with that. From the basic principle that the Holy Scriptures are the Word of God and may be the only rule for life and thought follows that also Calvin himself must be judged in that light. All that he has written must be placed under the merciless knife of criticism on the basis of the Word of God. The question must needs be put: Was Calvin a Calvinist? And if so, in how far? This can and must be said with no lack of appreciation for all that Calvin was privileged to be for the Church,

What is more, maintaining that the development of truth under the guidance of the Holy Spirit ran through the channel of Augustine and Calvin we too must continue in that channel. The fundamental truths of Scripture must be maintained and developed into doctrinal standards. A Calvinist is never finished plying ever deeper into the truth of the revealed Word of God.

And certainly the principle of predestinating, electing, sovereign grace must be maintained and defended with tooth and nail. That truth with its accompanying truth of the antithesis is the heritage handed down to us from the fathers by the grace of God.

II. That brings us to the second question: In what relation does the theory of Common Grace stand to Calvinism?

In the light of the foregoing we already have an answer to that question. Anyone who makes an earnest study of the Word of God and is willing to abide by its truth must admit that common grace has no place in Scripture and therefore no place in Calvinism. To maintain that God is God, with all that this includes, already precludes a theory of common grace.

Nevertheless, it is repeatedly maintained in our day that this theory does have a place in that theological system. According to Dr. A. Kuyper it is one of the fundamental principles in a Calvinistic world and life view. Dr. Herman Kuiper and others make Calvin the acknowledged discoverer of this doctrine, although it is evident that no serious effort has been made to search beyond Calvin.

Dr. A. Kuyper speaks of Calvinism as dealing with man's relation to God, to his fellowman and to the world. Man's relation to God he calls a relation of fellowship. Man himself can only be honored for the sake of his likeness to the divine image. And the world can only be honored as a divine creation. Yet this places to the fore, as he says, "the great principle that there is a particular grace which works salvation,

and also a common grace by which God, maintaining the life of the world relaxes the curse which rests upon it, arrests its process of corruption, and thus allows the untrammelled development of our life in which to glorify Himself as Creator." (Calvinism, page 30).

"Sin places us before a riddle, which in itself is insoluble. If you view sin as a deadly poison, as enmity against God, as leading to everlasting condemnation, and if you represent a sinner as being 'wholly incapable of doing any good, and prone to all evil', and on this account salvable only if God by regeneration changes his heart, then it seems as if of necessity all unbelievers and unregenerate persons ought to be wicked and repulsive men. But this is far from being our experience in actual life. (Notice the argument, C. H.) On the contrary the unbelieving world excels in many things. Precious treasures have come down to us from the old heathen civilization." (page 159). "In a similar manner God by His "common grace" restrains the operation of sin in man, partly by breaking its power, partly by taming his evil spirit, and partly by domesticating his nation or his family. Common grace has thus led to the result that an unregenerated sinner may captivate and attract us by much that is lovely and full of energy, just as our domestic animals do, but this, of course, after the manner of man. The nature of sin, however, remains as venomous as it was." (page 163).

This theory must certainly lead to dualism. In the midst of the world there can never be synthesis, only antithesis; the antithesis between the truth and the lie, wisdom and foolishness, God's covenant and the world, light and darkness. The line of Calvinistic truth does not run along these views of Dr. A. Kuyper.

Nevertheless these views were made a dogma of the church by an extra-confessional addition to the confessions by the Synod of 1924.

Although we could quote the proofs for the three points which the Synod took from Calvin's Institutes it is probably better to refer to Dr. Herman Kuiper's work on "Calvinism and Common Grace". He is supposed to have made an elaborate study of this subject, although it is evident that he merely quotes Calvin's writings with the purpose to prove that he also taught the Kuyperian theory of common grace.

He finds in Calvin three classes of common grace, which he distinguishes as follows:

1- Universal common grace. "Common to all creatures who make up this sin-cursed world. A grace which touches creatures as creatures."

2- General common grace. "Common to human beings in distinction from the rest of God's creatures. This is a grace which pertains to men as men."

3- Covenant common grace. "Common to those who live in the covenant sphere, to all who are mem-

bers of the covenant in its widest significance, elect and non-elect covenant members."

It is the second of these in which we are now interested. Under this class he finds his proof for the three points. Only in four instances does he find the word 'common' joined with 'grace', and twice, he admits, that this refers to saving grace. But he does find many evidences of general goodness, mercy, kindness, etc. He says: "It strikes us how often and how emphatically Calvin assures us that there is a divine grace which touches mankind in general and every individual member of the human race in particular. Calvin never seems to grow weary of telling us that God is beneficial to mankind; that God manifests paternal clemency toward men in general and bestows many excellent blessings upon them; that God loves the human race and shows concern for its welfare." (page 182).

That sets our expectation rather high, but only to be disappointed if we take the effort to follow him in reading the various passages adduced as proof. To mention a few examples. If Calvin is to be in accord with the first point of the Synod of 1924 he must agree that God loves the *wicked*. The distinction is made between sin and the sinner, as if God hates the one and loves the other. Does Calvin say that God loves the sinner? A quotation is taken from the Institutes II, 16, 3: "For God who is perfect righteousness, cannot love the iniquity which He sees in all. All of us, therefore, have that within which deserves the hatred of God. Hence, in respect, first, of our corrupt nature, and secondly, of the depraved conduct following upon it, we are all offensive to God, guilty in His sight, and by nature the children of hell. But as the Lord wills not to destroy in us that which is His own, He still finds something in us which in kindness He can love. For though it is by our own fault that we are sinners, we are still creatures; though we have brought death upon ourselves, He had created us for life." At best this can be used as proof that God loves His creation. As to the second point Synod also quotes the passage found in Calvin's Institutes II, 3, 3. Here Calvin must say that God restrains sin in the heart of the wicked by *His Spirit* in order that good may come forth. This is what we read: "Here again, we are met with a question very much the same as that which was previously solved. In every age there have been some who, under the guidance of nature, were all their lives devoted to virtue. It is of no consequence, that many blots may be detected in their conduct; by the mere study of virtue, they evinced that there was somewhat of purity in their nature. . . . Such examples, then, seem to warn us against supposing that the nature of man is utterly vicious, since, under its guidance, some have not only excelled in illustrious deeds, but conducted themselves most honorably through the whole course of their lives. But we ought

to consider, that, notwithstanding of the corruption of our nature, there is some room for divine grace, such grace as, without purifying it, may lay it under internal restraint. . . . In the elect, God cures these diseases in the mode which will shortly be explained; in others, he only lays them under such restraint as may prevent them from breaking forth to a degree incompatible with the preservation of the established order of things." Thus far the Synod quoted Calvin. The rest was, for some unknown reason, left out. But listen: "Hence, how much soever men may disguise their impurity, some are restrained only by shame, others by a fear of the laws, from breaking out into many kinds of wickedness. Some aspire to an honest life, as deeming it most conducive to their interest, while others are raised above the vulgar lot, that, by the dignity of their station, they may keep inferiors to their duty. Thus God, by His *providence*, curbs the perverseness of nature, preventing it from breaking forth into action, yet without rendering it inwardly pure." Does not this last overthrow what the first part was supposed to prove?

Let this be sufficient to show that Calvin does not always say what he is made to say. Judged in the light of our time we might wish him, especially at times, more definite and more emphatic on this issue, but judged in the light of his own times we can draw no other conclusion from all his writings that he certainly was not addicted to the Kuyperian theory of common grace as defended by the Synod of 1924.

Taken all in all, Calvin was thoroughly Calvinistic as a staunch defender of the Sovereignty of God and a sovereign, elective grace. Common grace as taught today has no place either in the writings of Calvin or in true Calvinism as such.

III. To finally be somewhat more positive and come to a definite answer to the question before us, it is not out of place to go to Calvin with certain questions and listen to his reply in some of his works, which may be considered the maturest products from his hand and which we find in "Calvin's Calvinism". Here we need not search long for the passages lie in ready reach.

I would ask of him: Did God will the fall and sin? To this question he answers: "Taking, then an honest and sober review of the whole of this high and Divine matter, the plain and indubitable conclusion will be that *the will of God* is the one principle and all-high cause of all things in heaven and earth!" (page 246). "Meanwhile, I freely acknowledge my doctrine to be this: that Adam fell, not only by the permission of God, but by His very secret counsel and decree." (page 267). "The Scripture is replete with examples of the same nature and tendency. Shall we, then, on that account either impute the cause or fault of sin to God, or represent Him as having a double or twofold will,

and thus make Him inconsistent with Himself?" (page 255). Notice from this last statement that Calvin considers it inconsistent with God to will and at the same time to will, as the matter is sometimes presented in the "two-track" tendency.

We could also ask Calvin: what is God's attitude to the wicked? To which he answers: "Most true is that which the Psalm affirms, 'Thou hatest all workers of iniquity' (Ps. 5:5). Nor, indeed, does God there testify by the mouth of David anything else than that which He exemplifies in reality every day when He punishes men for their transgressions. Nor would He punish their sins if He did not hate those sins. You see here, then, that God is an *avenger*, from which we are fully assured that He is not an approver. But many are deceived in these sacred matters, not rightly considering that God willeth righteously those things which men do wickedly." (page 255).

To the question whether the preaching of the Gospel is a general, well-meant offer of salvation Calvin answers to the contrary. The fact that the gospel of mercy is set forth, presented to the unbelieving as well as to the believing is with the purpose that they may be without excuse. "The Gospel is the power of God unto salvation to every one that believeth, then, what can it be to others but the savor of death unto death?" (pages 95, 96).

As to the restraint of sin and civic righteousness notice the following: "But with reference to His hardening men's hearts, that is a different way of God's working, as I have just observed. Because God does not govern the reprobate by His regenerating Spirit; but gives them over to the devil, and leaves them to be his slaves; and He so overrules their depraved wills by His secret judgment and counsel, that they can do nothing but that which He has decreed. (page 319). "The reprobate, however, made, as they are, vessels unto dishonor, never cease to provoke the vengeance of God upon themselves; thereby manifestly proving, as in written characters, that they are ordained to destruction. . . . The Scripture plainly teaches that none but the elect of God are ever ruled or "led" by His Spirit. What rectitude or right-doing then can there be in man without the "leading" of the Holy Spirit? . . . What marvel, then, if the reprobate, who are destitute of the righteousness of God should do nothing, nor know to do anything, but sin?" (pages 142-143).

These are but snatches taken at random which can be multiplied many times. Yet I deem them sufficient evidence that Calvin stood firm in his contention for the Sovereign Grace of God, especially overagainst all semi-pelagianism.

Across the centuries he flings to us his weapon, the Sword of the Spirit, which is the Word of God, that we may carry on in the conflict against all heresy repugnant to that Word. The battle centers especially

about the truth of God's Sovereign Grace. It is our calling to maintain and develop that truth in Reformed channels, following in the footsteps of the fathers, who went before us, and only thus are we worthy of the name of Calvinists. Then: Calvinists we are!

C. Hanko.

*Delivered at the meeting of the League of Men's Societies in Holland, Michigan.

The Invisible Less Certain Than The Visible?

A certain theologian is reported to have said on his death-bed, "Life is a riddle and death is a still greater one." In this statement there lies a challenge. Indirectly we wish to meet the challenge in this essay. Certainly if "life is a riddle" the most "prudent" must attempt to solve it.

Is life a riddle? Is it one great night-mare, in which one feels ever more perplexed, lost at sea, groping in the dark?

If so the "pessimistic" world- and life-view is the correct interpretation of the universe.

With these things in mind we deem it profitable to place ourselves before the above-captioned question. Every day of our life we stand in the midst of the things seen, the unto-us visible world, and by faith we reach out toward the things that are not seen.

Is this not the height of inconsistency? Should we not set our affections on the things that we can see, that we can handle and touch, measure and weigh, buy and sell, if we wish to move and live in the realm of the things that are certain? Is it then not utter folly to change the order of things about, and to cling to the things that are not seen as the ultimate solution of life, the hope of the future, the end and destiny of man?

Is not possibly our whole life, our whole system of faith, after all a "shot in the dark", missing all purpose, and ultimately leading us to the point proving that faith in the unseen is a great delusion?

One cannot help but ponder upon these and similar problems. Problems! Yes, no less than the problems of life and death, time and eternity.

No we do not ask these questions without due reverence. Neither do we ask as the unbelieving sceptic does. We ask these questions in the full light of the Word of God, clinging to His promises by faith. We ask these questions, as walking in the light, and as seeing the unseen". And so we ask the question: Are the visible things less certain, than the things invisible?

What do we mean, what does Holy Writ understand

by "the things not seen". In Heb. 11:1 we read the following: Faith is the substance of things hoped for, the evidence of things not seen (ou bleepomenoon).

It is very plain that the "things not seen" are the same as the "things hoped" for. Now the things hoped for are our objective hope "laid up for us in the heavens", the heritage incorruptible, undefilable, and that fadeth not away, and which is ready to be revealed in the last time. They are the things that eye hath not seen, and ear hath not heard, and which hath not entered into the heart of man. It is the sum-total of all the heavenly gifts, which shall be the radiation of the divine perfections.

But they are *not seen*. And that for a twofold reason. The first reason lies in the things themselves. They are in heaven. They are hid. With relation to us they are under a covering. And the covering is the separation of the earthly from the heavenly. Heaven and earth are as yet not united into one—the new heavens and earth where righteousness shall dwell. And as long as this separation is, the things of the perfect Covenant of God with man shall not be seen. The second reason lies with us. We are in no condition to see the heavenly things, the things hoped for and yet not seen. We are of the earth earthy. And as earthly we belong to the earth, and not to the heavenly. And as long as we shall bear the image of the first Adam, we cannot see the heavenly face to face. Presently this shall all be changed. We shall bear the image of the Lord out of heaven, the second, the last Adam. Then the things that are now "not seen" shall then be the "things seen", for when Christ shall be glorified, we shall be glorified with him. We must therefore wait till we shall see "face to face".

Upon these things we set our hope, our longings and inward affections. Do I hear someone say, that this is strange, paradoxical: To stand in the midst of the things seen, and to live by the things not seen.

But what are the things seen, the things of which we now form an integral part? For we are part and parcel of the things that we now see. For this reason we see them.

We answer: the earthly creation, the earth and the fulness thereof.

But again we ask: do not the *things seen* have a greater degree of certainty for us, than the things not seen? The things which we can handle and touch, measure and weigh, buy and sell, eat and drink, hear and see, are these not the things of which we can be certain? And can we not say of these, that we are more sure that they are and what they are, than we can be of the things that are not seen?

To be sure, it is in the sphere of the things seen that men can be busy in "scientific" research. Here at least man can attempt to find the ultimate origin and essence of life. And is this not the sphere where man in the way of research can come to rest?

And therefore shall a human mortal have certainty let him delve into the "things seen". These he can place under the scrutiny of the microscopic eye, and so ultimately let him come to "first principles" of life.

Let man find these in the very phenomena. No need then of wrestling with the problems of the unseen. Away then with the "folly" of standing in the midst of the things seen, and which are therefore certain, and "speculating" upon the uncertain, the things hoped for and "not seen".

Thus unbelieving man speaks. Yes, even unbelief in our own hearts. This is the language of the man who will not walk "by faith". He is not regenerated, "born from above" and therefore cannot see the Kingdom of God. He does not walk "as seeing the Unseen". He has not received out of mere sovereign grace a mind to discern spiritual things spiritually. He is blind with the prejudice of sin! He says as the fool: There is no God!

This little essay is not meant to teach the unbeliever. Its purpose is rather to orientate the man of faith. For the christian must at all times know his directions spiritually; he must not be lost at sea, and suffer shipwreck in the faith. For this is the victory that overcometh the world, even our faith! To be more than conquerors through Him who loved us unto death, that is our hope.

And with the believer, who will bow before the Word of God, and live by faith, we ask: Are the things that are seen more certain for you in their origin and existence than the things not seen?

We answer: Of course not! But, pray, why not?

The deepest and ultimate reason is that God is the Creator of both the things seen and the things not seen. God as the Causa Ultimata Causarum, (the ultimate Cause of causes) gives being to and upholds both the visible and the invisible thing. He it is that gives certainty to both from moment to moment. Both hath a certainty, a *derived* certainty, both the visible and the invisible, the temporal and the eternal!

It is therefore our conviction, that the visible and the invisible things are equally certain.

But the objection can be raised that this is sidestepping the issue. It may be objected that the believing child of God, must hath more certainty of the reality of the things seen, of the temporal, because these he can see, feel, taste, smell and hear. That with these he therefore need not *exercise* faith. But relative to the eternal he must live by faith. And that even though the essence of both be equally certain and real, for us bearing the image of the earthly this is not the case.

Now it is true, that the element of perception which is present in man relative to the things seen, that this is wholly lacking relative to the things not seen. This we grant the objector without hesitation.

But this is not the point! The question is this: Is the certainty of faith less certain than the cer-

tainty of our senses and of our perception; or if you will of our sense-perception. (gewaarwoording-waarneming). Is not "faith the *substance* of things hoped for the *evidence* of things not seen"? And does Scripture ever present the assurance that the believer has relative to the unseen realities of the Kingdom of God, to be less than the assurance we have of the things that are earthly and seen? If the latter be the case we will grant that the above objection is valid.

But this is not all.

The question still remains whether there is not a tremendous amount of faith exercised by the christian relative to the certainty of "things seen". To state the matter still more pointedly: whether in the last analysis all is not faith. Can we understand anything apart from faith in the Word of God, even pertaining to the things that are seen?

Relative to this last question there can be no argument among those who profess to believe the infallibility of the Scriptures!

We read in Heb. 11:3, "By faith we understand that the worlds have been framed by the Word of God, so that what is seen hath not been made out of things which appear."

This passage of the Word of God deals with our "understanding" of the things that *are seen*. And the key to the correct understanding is *faith*, i.e. faith as the substance of things hoped for, the evidence of things not seen.

But the careful reader will have observed, that this text does not merely speak of our understanding of the things seen, but of our understanding their origin, their genesis. Also this is true.

But again I ask: What do I know of the certainty of a thing, if I don't know from where it has come. And certainly the origin of a thing must also determine its destiny and end. If therefore I must know the "wherfrom" of a thing to know what it is, and that it is, and if this only can be known "through faith", the certainty of the things seen lies for the believer in the last analysis in his faith.

Indeed the child of God walks by faith, with a view to the certainty of the things seen. Thus it was "from the beginning". From the beginning we understood by faith that the worlds were framed by the Word of God. Man must walk in obedience. God has "from the beginning" decreed that man shall never find the solution to the question of the origin of the things seen, out of these very things. Man must first through faith and obedience rise to "seeing the Unseen", and from that lofty position of faith, the "Archimedisch Punt" (Dooyeweerd) God exhibits to him the origin of things, and assures man of their certainty.

If man will not rise to the position of faith, the "uitzichts-toren" he must needs be foolish and attempt to find the origin of things in the things. And to be sure this is the method and aim of the "scientist", of

the wisdom of this world, which is foolishness with God. Then we get "evolution with all its attendant monstrosities. Man from the ape, the ape from the lower animal, this one in turn again from the higher plants, and these from the lower plants; the plant-life from the an-organic, and this again divided into its last and smallest indivisible unit.

Does this bring us to the desired end, to wit, the origin of things. Of course not. It merely divided the things, and gave us more things, which each in their turn cry for an answer to the question: what is our origin, and our destination?

The origin of things does not lie in the category of things. It will never be found there. For by faith we understand that the worlds were framed by the Word of God, so that the things that are seen, have not been made of things which do appear.

If then, as we have seen, both the seen and the unseen things are equally certain, and both can only be apprehended through faith in God the Unseen, to whom be glory and honor everlasting, where is then the paradox in the faith of the child of God? The child of God does not walk "by sight" relative to the things seen; "by faith" relative to the things not seen, but he walks "by faith" with a view to both.

Thus also we can understand that the apostle placed this text relative to the things seen and the operation of faith with respect to them, at the head of the record of the "heroes of faith" who embraced the promises. True the world did not want them. They were laughed at. But these heroes of faith returned to the original way of life, as God had it in the statute books "from the beginning". The just shall live by faith, whether this be in the state of original righteousness, or in the state of the imputed righteousness of God in Jesus Christ.

And so we see that the solution to the problem of life and death is faith. Life is not a "riddle" for the "wise and prudent" to solve, but it is the unfolding of the wisdom of our covenant God, which He hath made known unto babes! For the babes walk by faith as seeing the unseen, both in the visible and the invisible, the temporal and the eternal things!

Are there then no questions left? O, don't be mistaken. Many are the details of life that defy our attempt to explain them. But in faith we know that hereafter we will understand them far better, when we shall see face to face. Now we see in a glass darkly, but then face to face.

Thus we have attempted to show, that if we will not live by faith, scepticism is the only other alternative with a view to both the things seen and the things not seen.

And what did we see?

The things visible are not more certain than the things invisible!

G. C. Lubbers.

The River Of The Water Of Life

There is perhaps no imagery quite so vivid in its speech as the language of water. It is a figure that is often employed by the Holy Ghost in the Holy Scriptures. Both in the Old and the New Testament we note its speech. One of the very first Psalms that we learn in our earliest infancy is the beautiful 42nd psalm with its central theme of the thirst for streams of living water. But also in other portions of the Old Testament do we find its language. Think, for instance, of Isa. 44:3: "For I will pour water upon him that is thirsty and floods upon the dry ground." Also the vision of Joel in his prophecy of Pentecost we hear language that reminds us of water: "And it shall come to pass afterwards, that I will pour out My Spirit . . ." And who does not know the voice of Isaiah when he speaks in almost New Testament language of the blessings of salvation: "Ho, every one that thirsteth, come ye to the waters. . . .?"

So also in the New Testament. More than once we have heard our Lord Jesus say: "If any man thirst, let him come unto Me and drink." So also to the Samaritan woman: "But whosoever drinketh of the water that I shall give him, shall never thirst; but the water that I shall give him, shall be in him a well of water springing up into everlasting life." And, finally, we hear the same speech of water in the visions of John who received the revelation of Jesus Christ on the isle of Patmos. Time and again does this apostle speak of water. Note the first verse of chapter 22: "And he shewed me a pure river of water of life, clear as crystal, proceeding out of the throne of God and of the Lamb."

The question arises: what is the meaning of the speech of water?

It seems to me that we should put the question in this way first: what does the idea of water tell us in the natural sense?

Putting the question that way I would say that the idea of natural water is as clear as crystal. Water is one of the two things that are absolutely essential to life, natural life. It is indispensable to man on earth. We can spare many things but not water. And the second essential is bread. If you have dry bread and water you have in these two things the two requisites for life on earth.

And as it is in the natural sense so also in the spiritual sense: spiritual bread and spiritual water are necessary for spiritual life.

For it is evident that bread and water as used in Scripture mean the same thing. Attend for instance on this text in John: "And Jesus said unto them: I am the bread of life: he that cometh to Me shall never hunger; and he that believeth on Me shall never thirst."

Here we see plainly that bread and water have the same spiritual meaning. Coming to Christ and believing on Him are presented in this text as eating and drinking Christ.

This leads us to the next question: is there a text or texts in God's Word that tell us what the exact meaning is of this spiritual bread and water? And the answer is yes. You find it in the Old Testament in Isaiah 44:3, half of which we quoted already. I will now quote the whole text: "For I will pour water upon him that is thirsty and floods upon the dry ground. I will pour My Spirit upon thy seed and My blessing upon thy offspring." It ought to be clear as crystal to anyone that in the second clause of the text we find the explanation of the first. Water and floods stand for God's Spirit and His blessings.

We hear the same thing in John 7:37b and 39. There we read: "If any man thirst let him come unto Me and drink. But this spake He of the Spirit which they that believe on Him should receive."

So we may safely conclude that the vivid speech of water which is employed in God's Word in a spiritual sense stands for the Holy Spirit and His blessings. And more particularly, the Holy Spirit as the Spirit of Christ.

That water is often portrayed as finding its recipient through the further imagery of a river or of streams of the river. It is called "the river of God" or "the river of God's pleasures"; also the Bible speaks of this river as having streams that make glad the city of God. And finally there is again that text in Rev. 22 which speaks of this same river of God: the river of the water of life.

When next we would ask what the meaning is of this speech of a river then I would say that it seems to mean distribution. I would base this opinion on Isa. 66:12a, where we read: "For thus saith the Lord, I will extend peace to her like a river and the glory of the Gentiles like a flowing stream. . . ."

In this text we find the explanation of the idea there is in the river. So it is indeed also in the natural. The Lord distributes water to the land by rivers. At least, it is one of the modes of distributing water to lands and peoples.

So we may say that when the Bible speaks of the river of the water of life the extending of the Holy Spirit with all His blessings is meant.

Further we note that two qualifications are given in Rev. 22:1 of this blessed river. First that this river is pure.

It seems to me that this means that there are no foreign elements in this water. There is no darkness or evil in the Holy Spirit as He is given to Christ and as Christ extends that Spirit to the Church. You are absolutely safe in drinking this water. When traveling through our country we note sometimes that

when entering a city or village there are found advertisements of the drinking water that read: The water-supply of this city is tested and approved and therefore pure. Then these people mean that there are no colonies of bacteria in the water or an undue amount of obnoxious minerals. They mean that the elements in such water are of the right kind and of the right proportions.

So also with the water of the Spirit of Christ and His blessings. You are safe in drinking of this water. It will not harm you at all. There are no impure elements in it that would endanger your soul. And as to its positive meaning, the qualification *pure*, certainly means that the elements of that water are just the thing you have need of. They are the elements that belong to your nature. And also, they comprise the medicine for your condition and state. They are a pure medicine against all your ills. This river will for instance extend peace to you like a river. And the streams of this river are so pure that they will make you glad. The sorrowing and sighing will flee away when you walk on the brink of the river and drink of its pure water.

Moreover, this river, or rather its water is clear as crystal. That is a further descriptive qualification of the same. And I would say that it stresses the fact that this water is as virtuous as God is. Using a different imagery, the Bible states that God is light and in Him is no darkness at all. That is saying the same thing as when we read here that the river of water of life is clear as crystal. It means that it is as virtuous as God is virtuous. It means that if you drink it, you receive the communicable attributes of God. You drink in peace and joy and holiness and righteousness and life and light and faith and hope and love and all the virtues that are bound up in the Holy Spirit of Christ.

What a river!

One more thing I would like to accentuate before we will ask a few questions as to its origin. And that is this that the text calls this river the river of life.

That means the same thing as when this river is called the river of God's pleasures. God's pleasure or His goodpleasure is His life. It is the pleasurable life of His covenant and it stresses the fact that when you drink of this water you will get drunk of the same kind of pleasure as God enjoys in His own covenant life. Of course, you will enjoy it in the measure and the quality of the creature. But it is nevertheless the life of God's covenant, the life of love and of friendship. In love we shall know Him and in friendship we shall tell Him all our heart. Does not the Bible say that this is life eternal that they (and that is you) shall know Thee and Jesus Christ Whom Thou hast sent?

Now another question. Where does this river spring? Where is its source?

And the text gives the answer: It proceeds from the throne of God and of the Lamb.

Now we must not make the mistake to think that there are two sources: God and the Lamb. We might get that impression. And the reason is that these two names are placed alongside one another and connected by the co-ordinate conjunction *and*. We use that conjunction to co-ordinate things and persons and actions and conditions, etc. That is: by using the word *and* we place things and persons alongside of one another. But that is not the idea here. John uses here a Hebraistic way of expression. We will point to two others in Scripture. First to John 14:1. There we read: "Let not your heart be troubled: ye believe in God, believe also in Me." Here the Lord does not mean: You must not only believe in God, the Triune, but you must alongside of that commendable action also believe in Me, the Saviour! But he means this, and then you have at the same time the central theme of that which follows in the chapter,—He means to say: Believe in God, by believing in Me.

The same use of the co-ordinate conjunction we find in the same chapter verse 6. There Jesus says: I am the way, the truth and the life!

Now, does this mean that Christ is the Way, that is one concept. And alongside of this concept, I am also the truth and the life? No, but evidently Jesus means to say: I am the Way through being the Truth and the Life. That this is so is plain from that which follows: No one cometh unto the Father but by Me.

So also in the text under discussion.

The river of the water of life proceedeth from the throne of God through the Lamb. It means that the oceans of living water are first of all in God, the Triune God. All the pleasures of life eternal as are bound up in the illimitable Spirit of Life are in the God and Father of our Lord Jesus Christ. But the floodgates, the Fountain head, the opening through which they gush forth is the Lamb.

Note the name of the Saviour in this connection. The sacrificial Lamb. You may say: the floodgates through which the waters of eternal life are extended to me is Golgotha.

And here again we arrive at the central theme of the whole Bible: Christ Jesus and Him crucified. The water of God's pleasures shall always be characterized by Golgotha. It shall sweeten the water, it shall make you sing and warble for evermore. It is through the manifestation of a love that beggars description that you go to heaven. God, the triune God reveals through the Lamb just how wondrously gracious and lovely He is.

And, finally, who are the blessed that may drink? Note just three words of the text: He sheweth me. Need I say more? No, but I would pray to God: Oh, my God, show it to me, even me!

Today If Ye Hear His Voice, Harden Not Your Hearts

Psalm 95:7b-8a.

Let us labor to enter the rest that remaineth to the people of God. Because of their unbelief the children of Israel perished in the wilderness. With the tragic end of these Israelites before their eye, the faithful are to fear, lest a promise being left them of entering into His (Christ's) rest, any of them shall seem to come short of it. That a rest remaineth to the people of God is the inevitable conclusion to which the reasoning of the sacred writer leads. The word of the Lord, "Today if ye will hear His voice, harden not your hearts," came to Israel by the prophet David ages after God had entered His rest (the rest of creation) and also many years after Israel had entered the typical rest of Canaan, so that the *rest* which the exhortation of the prophet David concerned was the *rest* that remains, to wit, the eternal rest which Christ entered with His people. Such is the reasoning of the sacred writer.

The Israel of the desert period had not entered into the typical rest of Canaan on account of unbelief. This Israel had tempted the Lord, saying, "Is the Lord in this place?" The Lord had promised to be in every place where Israel would come. Said the Lord to Moses, "I have surely seen the affliction of my people which are in Egypt, and have heard their cry by reason of their taskmasters; for I know their sorrows; and I am come down to deliver them out of the hand of the Egyptians, and to bring them up out of that land into a good land, unto a land flowing with milk and honey." (Ex. 3:7-8). The Lord had provided His people with an abundance of evidence that He would do as He had said. In the words of the psalmist, "He sent Moses His servant; and Aaron whom He had chosen. They showed His signs among them, and wonders in the land of Ham. . . . He brought them forth also with silver and gold; and there was not one feeble person among their tribes. Egypt was glad when they departed; for the fear of them fell upon them." Ps. 105.

Yet the children of Israel on the journey through the desert to Canaan would say, in every emergency, when there was want, and the need was not immediately supplied, or when danger threatened and their plight seemed hopeless,—"Wherefore is this that thou, Moses, hast brought us up out of Egypt, to kill us and our children and our cattle?" And they would ask, "Is the Lord in this place?" meaning, "The Lord is not in this place, O Moses; thou hast brought into a region where the Lord would not have us be. Therefore this evil hath overtaken us." So they reasoned, though they knew better in their hearts—knew that in bringing them into the wilderness, Moses had followed the

instructions of the Lord. So did they break forth in bitter complaint instead of letting their requests be made known in everything by prayer and supplication with thanksgiving unto God. They knew that to a humble cry on their part the Lord would deliver them from all their troubles. Yet they repeatedly asked whether they had been brought up out of Egypt to be killed. When the spies reported that the promised land of their abode was inhabited by giants, they even expressed the wish that they had died in Egypt.

So did they, the carnal seed, tempt the Lord, that is, question, repeatedly, the Lord's willingness to do right by His people. And this questioning of theirs was the expression of unbelief—of an unbelief that as to its essence was hatred of God. The carnal seed hated God. Canaan as a land where they were to be established for a people unto the Lord that He might be their God, had no attraction for them. Only as a land flowing with milk and honey, as a place of figs, of vines, and of pomegranates, was Canaan to them a prize to be desired. This is evident from their murmurings. "And why," said they to Moses, "have ye brought up the congregation of the Lord into this wilderness, that we and our cattle should die? . . . It (the desert) is no place of seed, or of figs, or of vines, or of pomegranates. . . ." What vexed them is the hardships of the journey. The figs and the pomegranates of Canaan, was no compensation for the sufferings of the life in the wilderness, and for a conflict with the tribes by which the land of promise was infested and by which it was being corrupted. In Egypt they had sat at fleshpots, had eaten to the full of garlic and onions and leek. Canaan was a good land, but it was not worth the price they were being required to pay. Egypt with its bondage was much to be preferred to the discipline to which they as the army of God were being subjected. How they tempted God. They accused the Lord of having brought them "unto this land, to fall by the sword that our wives and children should be a prey".

And He was vexed by their accusations. Forty years long was He grieved with them, and said, "It is a people that do err in their heart, and they have not known my ways: unto whom I swear in my wrath that they should not enter into my rest" (Ps. 95). So He shut them up in the desert, and their carcasses fell in the wilderness.

In one of his parting discourses, Moses said to the people of Israel, "Who (namely, Jehovah) led thee through that great and terrible wilderness, wherein were fiery serpents, and scorpions, and drought, where there was no water; . . ." (Deut. 8:7). God is still leading His people through a terrible wilderness to glory. This wilderness is the world in which Satan goes about as a roaring lion, and the godless like wolves and scorpions lie in wait for the faithful. It

is a place, this wilderness, where God's people must wrestle against powers, against the rulers of darkness of this world, against spiritual wickedness in high places. But why be dismayed? The Lord is in this place indeed! Even today we hear His voice, "Labor to enter the rest." To enter the rest is to labor. There is the body of this death that must be put off; the *self* that must be denied; the chastening of the Lord that must be endured; Satan that must be resisted; the world that must be overcome; the name of Christ that must be confessed; and the truth that must be witnessed for.

Labor to enter into the rest. Say not that our labor is in vain in that we are no match for the united forces of evil. Know that sin is condemned in the flesh, that the victory has been won by Christ, that believers have been set together with Christ in heavenly places, and that their life is hidden with Christ in God, and that, when He shall appear, they also shall appear with Him in glory.

If you hear His voice today, harden not your hearts. He who hardens his heart, reasons and behaves as did the children of Israel whose carcasses fell in the desert. Such a one is disposed as were they. He is one who loves not God and who is thus spiritually disqualified for the hardships of the wilderness. He will not be disciplined, will not deny himself and take up his cross. With the giants in the earth he makes peace and thus loses his soul. When the world threatens the little flock which he under the impulse of a false fervor joined, when the clouds of persecution gather, he is troubled and says, "Wherefore has the Lord brought us into this land, to fall by the sword. . . ."

Today if ye hear His voice, harden not your heart.
G. M. O.

ANNOUNCEMENT

The Theological School Committee (consisting of the former Curators of the East) will meet, D. V., on Tuesday, August 29, at 2:00 P. M. in the parlors of the First Protestant Reformed Church.

A Pre-seminary course will be offered in our Theological School, commencing in September. All applicants for this course who have not yet applied, are requested to appear at this meeting accompanied with a testimony of membership from their consistory and a certificate of health from a reputable physician. The tuition will be \$70.00 per annum.

NOTICE!

There will be no Standard Bearer for August 15.